ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
(δεύτερο τμήμα)
της 24ης Απριλίου 2008 *

«Υπάλληλοι — Έκτακτοι υπάλληλοι — Τοποθέτηση σε νέα θέση — Επιτροπή προσφυγών — Σύνθεση και εσωτερικός κανονισμός — Ανέντιμη συμπεριφορά — Απόλυση — Αιτιολογία — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Κατάχρηση εξουσίας»

Στην υπόθεση F-74/06,

με αντικείμενο προσφυγή-αγωγή ασκηθείσα δυνάμει των άρθρων 236 ΕΚ και 152 ΕΑ,

Παύλος Λογγινίδης, πρώην έκτακτος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης, κάτοικος Πανοράματος (Ελλάδα), εκπροσωπούμενος από τους Ν. Κορογιαννάκη και Ν. Κεραμίδα, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop), εκπροσωπουμένου από τη M. Fuchs, επικουρούμενη από τον Π. Ανέστη, δικηγόρο,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Van Raepenbusch (εισηγητή), πρόεδρο, I. Boruta και H. Kanninen, δικαστές,

γραμματέας: C. Schilhan, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 5ης Δεκεμβρίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 19 Ιουνίου 2006, ο Π. Λογγινίδης ζητεί την ακύρωση:

— της αποφάσεως της Διευθύνσεως του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop), της 30ής Νοεμβρίου 2005, περί τερματισμού της συμβάσεώς του εργασίας αορίστου χρόνου·

— της αποφάσεως της Διευθύνσεως του Cedefop, της 10ης Μαρτίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά του να ανασταλεί η εκτέλεση της ως άνω αποφάσεως·

— της αποφάσεως της Διευθύνσεως του Cedefop, της 9ης Δεκεμβρίου 2005, με την οποία αποφασίστηκε να τοποθετηθεί σε νέα θέση, συγκεκριμένα στη θέση συμβούλου της εν λόγω διευθύνσεως·

— της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, της 24ης Μαΐου 2006, με την οποία αυτή απέρριψε τη διοικητική του ένσταση με αίτημα την ακύρωση των ανωτέρω αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεώς του σε νέα θέση·

— της αποφάσεως της Διευθύνσεως του Cedefop, της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών·

— της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, της 14ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού·

— της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, της 10ης Μαρτίου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του κατά των δύο προηγουμένων αποφάσεων·

— της αποφάσεως της Διευθύνσεως του Cedefop, της 28ης Απριλίου 2006, περί απορρίψεως του αιτήματός του να μη μετάσχει ο αναπληρωτής διευθυντής του Cedefop στη διοικητική έρευνα που τον αφορά·

— της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, της 9ης Μαρτίου 2006, επί της διοικητικής ενστάσεως της κας C., έκτακτης υπαλλήλου του Cedefop.

Νομικό πλαίσιο

2 Κατά το άρθρο 11, πρώτο εδάφιο, του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ), οι διατάξεις των άρθρων 11 έως 26 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) σχετικά με τα δικαιώματα και υποχρεώσεις των υπαλλήλων εφαρμόζονται κατ' αναλογία.

3 Κατά το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ:

«Κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογήν του παρόντος κανονισμού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στον ενδιαφερόμενο. Κάθε απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη.»

4 Το άρθρο 47 του ΚΛΠ ορίζει τα εξής:

«Εκτός από την περίπτωση θανάτου, η υπαλληλική σχέση του εκτάκτου υπαλλήλου λύεται:

[…]

γ) όταν υφίσταται σύμβαση αορίστου χρόνου:

i) στο τέλος της προθεσμίας καταγγελίας που προβλέπεται στη σύμβαση· η προθεσμία καταγγελίας δεν μπορεί να είναι μικρότερη από ένα μήνα για κάθε πλήρες έτος υπηρεσίας, με ελάχιστο όριο τους τρεις μήνες και ανώτατο όριο τους δέκα μήνες. Πάντως, η προθεσμία καταγγελίας δεν μπορεί να αρχίσει κατά τη διάρκεια άδειας μητρότητας ή αναρρωτικής άδειας, εφόσον αυτή η αναρρωτική άδεια δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια άδειας μητρότητας ή αναρρωτικής άδειας, η προθεσμία αναστέλλεται, τηρουμένων των ανωτέρω ορίων·

[…]».

5 Κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop, της 4ης Φεβρουαρίου 2000, σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2005 του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop (στο εξής: απόφαση σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων), η επιτροπή προσφυγών αποτελείται από πέντε μέλη: δύο μέλη προερχόμενα από το προσωπικό του Cedefop διορίζονται από τον διευθυντή του οργάνου αυτού (αποκλειομένου του ιδίου), δύο άλλα μέλη προερχόμενα επίσης από το προσωπικό του Cedefop διορίζονται από τον πρόεδρο της επιτροπής

προσωπικού, ενώ ο πρόεδρος της επιτροπής προσφυγών, μη προερχόμενος από το προσωπικό του Cedefop, διορίζεται από τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου, κατόπιν γνωμοδοτήσεως του διευθυντή του Cedefop και της επιτροπής προσωπικού.

6 Το άρθρο 4 της αποφάσεως σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων προβλέπει ότι η επιτροπή προσφυγών ασκεί τα καθήκοντά της για περίοδο τριών ετών από της συστάσεώς της. Το άρθρο αυτό διευκρινίζει ότι, αν ένα από τα μέλη παραιτηθεί από τα καθήκοντά του πριν από τη λήξη της εντολής του, αντικαθίσταται από πρόσωπο που διορίζουν οι αρμόδιες αρχές.

7 Εξάλλου, το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών ορίζει ότι «[η] υποβολή διοικητικής ενστάσεως δεν έχει αναστολτικό αποτέλεσμα[· ε]ντούτοις, η επιτροπή προσφυγών δύναται, οσάκις συντρέχει κίνδυνος σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας του υποβαλλόντος τη διοικητική ένσταση λόγω της προσβαλλομένης πράξεως, να προτείνει στον διευθυντή να αναστείλει την εκτέλεση της πράξεως αυτής έως τη λήψη αποφάσεως εκ μέρους της επιτροπής προσφυγών, δεδομένου ότι [η] περί αναστολής απόφαση, σ' αυτή την περίπτωση, απόκειται […] αποκλειστικώς στην εκτίμηση του διευθυντή».

8 Το άρθρο 11 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών προβλέπει ότι ο πρόεδρος συγκαλεί την εν λόγω επιτροπή, με πρόσκληση που απευθύνει στα μέλη της τουλάχιστον δέκα εργάσιμες ημέρες πριν, καθορίζοντας τον τόπο και την ημερομηνία της συνεδριάσεως και επισυνάπτοντας στην πρόσκληση τα σχετικά έγγραφα.

9 Τέλος, το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών, όπως είχε πριν από τις 14 Νοεμβρίου 2005, προέβλεπε ότι, οσάκις τα μέλη της επιτροπής αδυνατούν να μετάσχουν σε συνεδρίαση, μπορούν να αντικατασταθούν από τους αναπληρωτές τους, υπό την προϋπόθεση ότι τα ονόματα αυτών έχουν ανακοινωθεί στον πρόεδρο της εν λόγω επιτροπής τουλάχιστον μία εβδομάδα πριν από τη συγκεκριμένη συνεδρίαση. Το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών, όπως ισχύει από τις

14 Νοεμβρίου 2005, προβλέπει στο εξής ότι, σε περίπτωση κωλύματος τακτικού μέλους, αυτό αντικαθίσταται από ένα εκ των τριών αναπληρωματικών μελών υποδεικνυομένων αντιστοίχως από τη διεύθυνση του Cedefop ή την επιτροπή προσωπικού του.

Ιστορικό της διαφοράς

10 Αφού εργάστηκε στο Cedefop, από την 1η Μαΐου 1999 έως τις 31 Ιουλίου 2002, ως νομικός βοηθός ή «νομικός σύμβουλος», άλλοτε ως εξωτερικός συνεργάτης, άλλοτε ως επικουρικός υπάλληλος ή ακόμη ως «ειδικός σύμβουλος», ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) προσλήφθηκε με σύμβαση στις 23 Ιουλίου 2002 ως έκτακτος υπάλληλος με βαθμό Α 8, κλιμάκιο 1, για περίοδο δύο ετών, αρχόμενη από 1ης Αυγούστου 2002, του ανατέθηκαν δε καθήκοντα προϊσταμένου της νεοσυσταθείσας Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων.

11 Από την περιγραφή των αρμοδιοτήτων του προσφεύγοντος ως προϊσταμένου της Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων, που συνέστησε το 2002 η διεύθυνση του Cedefop, προκύπτουν τα εξής:

«Χειρισμός και συντονισμός της Υπηρεσίας· παροχή νομικών συμβουλών προς τη διεύθυνση και τη διοίκηση επί των διοικητικών, οικονομικών και των σχετικών με τις συμβάσεις ζητημάτων· νομικός έλεγχος των συμβάσεων, με αποσαφήνιση/διαπραγμάτευση ειδικών ρητρών, και επακόλουθη επίβλεψη της εφαρμογής· εξέταση των διαφορών και των καταγγελιών· άμεσες σχέσεις με τις υπηρεσίες της τοπικής κυβερνήσεως και τις τοπικές αρχές· συντονισμός και χειρισμός των εξωτερικών τεχνικών υπηρεσιών· σύνταξη, εφαρμογή και εποπτεία των προσκλήσεων υποβολής προσφορών του τίτλου ΙΙ, σύνταξη συμβάσεων του τίτλου ΙΙ, εξουσιοδοτημένος υπάλληλος για τον τίτλο ΙΙ του προϋπολογισμού· διοικητική επίβλεψη όλων των συμβάσεων του [Cedefop], συμπεριλαμβανομένου του χειρισμού των συμβάσεων των εξωτερικών και έκτακτων συνεργατών· χειρισμός ασφαλιστικών συμβάσεων, […]· επίβλεψη και συντονισμός των αγορών (διαδικασίες, επιλογή, ποσότητα)· κατανομή γραφείων, ευθύνη για εξοπλισμούς γραφείου και προμήθειες· ευθύνη για την καλή λειτουργία του βρεφονηπιακού σταθμού (σε συνεργασία με την επιτροπή

γονέων)· τεχνικά και οργανωτικά θέματα σχετικά με τα καθήκοντα των επίσημων οδηγών, το προσωπικό του τηλεφωνικού κέντρου, το προσωπικό του καφεστιατορίου και το προσωπικό που ευθύνεται για τη συντήρηση [...]».

12 Στις 4 Μαρτίου 2003, η σύμβαση του προσφεύγοντος μετατράπηκε σε σύμβαση αορίστου χρόνου με ισχύ από την 1η Μαρτίου 2003. Με την από 15 Δεκεμβρίου 2003 απόφαση του διευθυντή του Cedefop, ο προσφεύγων προήχθη στον βαθμό Α 7 (που κατέστη Α*8), κλιμάκιο 1.

13 Με απόφαση της 25ης Μαΐου 2005, ο προσφεύγων ορίστηκε από τον van Rens, τότε διευθυντή του Cedefop, τακτικό μέλος της επιτροπής προσφυγών ως εκπρόσωπος της διοικήσεως.

14 Κατά τη διάρκεια του 2005 τέθηκε το ζήτημα της ανανεώσεως της συμβάσεως ορισμένου χρόνου της κας C., ως έκτακτης υπαλλήλου, η οποία εργαζόταν ως υφισταμένη του προσφεύγοντος, ανανέωση στην οποία ο τελευταίος εναντιώθηκε. Με απόφαση του κ. van Rens, της 11ης Αυγούστου 2005, η εν λόγω σύμβαση δεν ανανεώθηκε, γεγονός το οποίο προκάλεσε τη ζωηρή αντίδραση του προσωπικού του Cedefop, αφού 87 μέλη του εξέφρασαν την αντίθεσή τους υπογράφοντας σχετικό έγγραφο διαμαρτυρίας. Κατά της αποφάσεως αυτής, η κα C. άσκησε στις 11 Νοεμβρίου 2005 διοικητική ένσταση, η οποία έγινε δεκτή με απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006. Η τελευταία έκρινε ότι η απόφαση της 11ης Αυγούστου 2005 δεν υπήρξε η δέουσα, λαμβανομένων υπόψη της εξαιρετικής ποιότητας των παροχών της κας C. στο Cedefop και των χειρισμών του ιεραρχικώς προϊσταμένου της, του προσφεύγοντος, που κρίθηκαν «κακόβουλοι» και απέβλεπαν στη δυσφήμισή της σε επαγγελματικό επίπεδο. Η κα C. προσλήφθηκε εκ νέου από το Cedefop την 1η Δεκεμβρίου 2005.

15 Εν τω μεταξύ, τον Οκτώβριο 2005, ο κ. van Rens αντικαταστάθηκε στη διεύθυνση του Cedefop από την κα Bulgarelli, η οποία, από της αναλήψεως των καθηκόντων της, αντιμετώπισε κλίμα έντασης εντός του Cedefop, λόγω ιδίως των περιγραφέντων στην προηγούμενη σκέψη γεγονότων.

16 Στις 11 Νοεμβρίου 2005, η διευθύντρια του Cedefop έλαβε την απόφαση να αντικαταστήσει τον προσφεύγοντα, ως τακτικό μέλος της επιτροπής προσφυγών, με την κα M., υπεύθυνη του τμήματος Ανθρώπινου Δυναμικού του Cedefop. Στις 14 Νοεμβρίου, η εν λόγω επιτροπή τροποποίησε πολλές διατάξεις του εσωτερικού της κανονισμού.

17 Εξάλλου, τον Ιούλιο 2005, κατόπιν αιτήματος του διοικητικού συμβουλίου, η Υπηρεσία Εσωτερικού Λογιστικού Ελέγχου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: IAS) διεξήγαγε διοικητική έρευνα σχετικά με το νομότυπο των μειοδοτικών διαγωνισμών και των συναφθεισών από το Cedefop συμβάσεων, ιδίως για το έτος 2004. Στις 6 Οκτωβρίου 2005, η διευθύντρια του Cedefop έλαβε γνώση του προσχεδίου έκθεσης της IAS της 26ης Σεπτεμβρίου 2005, στο οποίο αναφερόταν ότι οι διαδικασίες συνάψεως συμβάσεων του Cedefop έπασχαν από σοβαρές παρατυπίες. Μεταξύ άλλων, υπό τον τίτλο «Συμμόρφωση με τη νομοθεσία και το κανονιστικό πλαίσιο» του εν λόγω προσχεδίου έκθεσης, 36 από τους 37 μειοδοτικούς διαγωνισμούς που εξετάστηκαν εκρίνοντο ως μη νομότυποι για διαφόρους λόγους. Τα συμπεράσματα αυτά επιβεβαιώθηκαν, υπό τον ίδιο τίτλο, στην τελική έκθεση της IAS της 2ας Δεκεμβρίου 2005.

18 Σύμφωνα με το πρωτόκολλο συμφωνίας (Memorandum of Understanding) μεταξύ της IAS και της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολεμήσεως της Απάτης (OLAF), της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, αντίγραφο της τελικής εκθέσεως της IAS διαβιβάστηκε στην OLAF, η οποία άρχισε έρευνα για τις διαδικασίες και τους ελέγχους εντός του Cedefop κατά τη διάρκεια της χρονικής περιόδου 2001-2005.

19 Επίσης, στη διευθύντρια του Cedefop περιήλθαν πολλές προφορικές ή γραπτές καταγγελίες, προερχόμενες από μέλη του προσωπικού, σε βάρος του προσφεύγοντος, τον οποίο κατηγορούσαν ότι τους κακομεταχειριζόταν.

20 Με ηλεκτρονικό μήνυμα της 14ης Νοεμβρίου 2005, ο κ. Τ., προϊστάμενος τομέα, παραπονέθηκε στη διευθύντρια και στον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop για την κακή ποιότητα των επαγγελματικών υπηρεσιών του προσφεύγοντος, καθώς και για την έλλειψη συνεργασίας με τις άλλες υπηρεσίες του Κέντρου. Ο προσφεύγων αρνήθηκε τις κατηγορίες αυτές με ηλεκτρονικό μήνυμα της 22ας Νοεμβρίου 2005 που απηύθυνε στη διευθύντρια και τον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop.

21 Στις 23 Νοεμβρίου 2005, κατά τη διάρκεια συζητήσεως παρουσία του αναπληρωτή διευθυντή, η διευθύντρια του Cedefop ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα την απόφασή της να τον απολύσει. Στις 30 Νοεμβρίου 2005, η διευθύντρια κοινοποίησε στον προσφεύγοντα την απόφασή της για καταγγελία της συμβάσεώς του, με προθεσμία προειδοποιήσεως τριών μηνών (στο εξής: απόφαση απολύσεως). Η προθεσμία αυτή άρχισε με τη λήξη της αναρρωτικής άδειας που είχε την εποχή εκείνη ο προσφεύγων και η οποία παρατάθηκε, ήτοι, στις 3 Ιανουαρίου 2006. Πριν από την εν λόγω προθεσμία καταγγελίας, με απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2005, ο προσφεύγων απομακρύνθηκε από τη θέση του προϊσταμένου της Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων και αποφασίστηκε να τοποθετηθεί στη θέση συμβούλου διευθύνσεως για νομικά θέματα (στο εξής: απόφαση περί τοποθετήσεως σε νέα θέση). Μεταξύ άλλων, του ζητήθηκε να προετοιμάσει ένα έγγραφο για την ενημέρωση του προσωπικού όσον αφορά τα δικαιώματά του και τις υποχρεώσεις του εκ του καταστατικού και να εξετάσει τη συμφωνία περί έδρας που συνήφθη με την Ελληνική Δημοκρατία.

22 Με έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 2006, η διευθύντρια του Cedefop πληροφόρησε τον συντονιστή της Inter-Agency Legal Network (ομάδα εργασίας νομικών συμβούλων των οργανισμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο εξής: IALN) για την αντικατάσταση, εντός αυτής, του προσφεύγοντος με την κα C., βοηθό διοικήσεως.

23 Στις 28 Φεβρουαρίου 2006, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και τοποθετήσεώς του σε νέα θέση, ζητώντας ταυτόχρονα την αναστολή της εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως έως ότου η επιτροπή προσφυγών, επιφορτισμένη με την εξέταση της διοικητικής ενστάσεώς του, απαντήσει επ' αυτής.

24 Με απόφαση της 10ης Μαρτίου 2006, και σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής προσφυγών, η διευθύντρια του Cedefop απέρριψε το αίτημα αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως. Με απόφαση της 24ης Μαΐου 2006, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 25 Μαΐου 2006, η επιτροπή προσφυγών απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση.

25 Στις 2 Φεβρουαρίου 2006, ο προσφεύγων υπέβαλε επίσης διοικητική ένσταση, αφενός, κατά της από 11 Νοεμβρίου 2005 αποφάσεως της διευθύντριας του Cedefop περί αντικαταστάσεώς του στην επιτροπή προσφυγών και, αφετέρου, κατά της αποφάσεως της εν λόγω επιτροπής, της 14ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού.

26 Στις 10 Μαρτίου 2006, η επιτροπή προσφυγών απέρριψε τη διοικητική ένσταση.

27 Εξάλλου, με υπηρεσιακό σημείωμα της 2ας Φεβρουαρίου 2006, απευθυνόμενο στη διευθύντρια, ένας υπάλληλος του Cedefop ζήτησε την αρωγή του Κέντρου λόγω απειλών κατά της σωματικής του ακεραιότητας που είχε εκφέρει ο

προσφεύγων στη διάρκεια συζητήσεως με άλλον υπάλληλο του Cedefop. Με υπηρεσιακό σημείωμα της ίδιας ημέρας, ο προσφεύγων επίσης ζήτησε από τη διευθύντρια την αρωγή του Cedefop λόγω προβαλλομένων δυσφημιστικών λόγων του κ. Τ. και άλλων μελών του προσωπικού του Cedefop.

28 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 10ης Μαρτίου 2006, απευθυνόμενο στον κ. Rigney, πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop, η διευθύντρια του ανακοίνωσε την έναρξη διοικητικής έρευνας και όρισε τον αναπληρωτή διευθυντή υπεύθυνο για την έρευνα αυτή.

29 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 31ης Μαρτίου 2006, απευθυνόμενο στον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop, ο προσφεύγων ζήτησε την εξαίρεση του αναπληρωτή διευθυντή από την εν λόγω έρευνα λόγω της, κατ' αυτόν, άμεσης εμπλοκής του στην επίμαχη υπόθεση, της συγκρούσεως συμφερόντων που τους φέρνουν αντιμέτωπους και της ελλείψεως αντικειμενικότητας εκ μέρους του.

30 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 4ης Απριλίου 2006, ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος να μην ανατεθεί η διοικητική έρευνα στον αναπληρωτή διευθυντή του Κέντρου. Στις 13 Απριλίου 2006, ο δικηγόρος του προσφεύγοντος διαβίβασε στη διευθύντρια του Cedefop γραπτή αίτηση για να μη μετάσχει ο αναπληρωτής διευθυντής στην επίμαχη έρευνα.

31 Η τελευταία αίτηση απορρίφθηκε με έγγραφο της διευθύντριας της 28ης Απριλίου 2006. Στις 19 Ιουνίου 2006, ο προσφεύγων άσκησε διοικητική ένσταση κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως ενώπιον της επιτροπής προσφυγών.

32 Με την απόφασή της της 9ης Οκτωβρίου 2006, η επιτροπή προσφυγών έκρινε απαράδεκτο το αίτημα του προσφεύγοντος να μην ανατεθεί η διοικητική έρευνα στον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop λόγω του προπαρασκευαστικού χαρακτήρα του προσβαλλομένου μέτρου, το οποίο αποτελούσε μέρος εσωτερικής διαδικασίας.

33 Στις 24 Σεπτεμβρίου 2006, ο αναπληρωτής διευθυντής γνωστοποίησε στη διευθύντρια ότι του ήταν αδύνατον να διεξαγάγει την επίμαχη διοικητική έρευνα λόγω φόρτου εργασίας και ανειλημμένων υποχρεώσεων. Συνεπώς, ζήτησε από τη διευθύντρια να τον αντικαταστήσει, πράγμα το οποίο έγινε με τον διορισμό του κ. Β. στις 10 Οκτωβρίου 2006.

Αιτήματα των διαδίκων και διαδικασία

34 Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

— να ακυρώσει την απόφαση περί απολύσεως·

— να ακυρώσει την απόφαση της Διευθύνσεως του Cedefop, της 10ης Μαρτίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά του να ανασταλεί η εκτέλεση της αποφάσεως περί απολύσεως·

— να ακυρώσει την απόφαση περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση·

— να ακυρώσει την απόφαση της 24ης Μαΐου 2006, με την οποία η επιτροπή προσφυγών απέρριψε τη διοικητική ένστασή του κατά των αποφάσεων περί απολύσεως και περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση·

— να ακυρώσει την απόφαση της Διευθύνσεως του Cedefop, της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία αυτή τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών·

— να ακυρώσει την απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 14ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία αυτή τροποποίησε τον εσωτερικό της κανονισμό·

— να ακυρώσει την απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 10ης Μαρτίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση κατά των δύο τελευταίων αποφάσεων·

— να ακυρώσει την απόφαση της Διευθύνσεως του Cedefop, της 28ης Απριλίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημά του να μη μετάσχει ο αναπληρωτής διευθυντής του Cedefop στη διοικητική έρευνα·

— να ακυρώσει την απόφαση της επιτροπής προσφυγών του Cedefop, της 9ης Μαρτίου 2006, επί της διοικητικής ενστάσεως της κας C., καθόσον θίγει τη φήμη του και την επαγγελματική του ακεραιότητα·

— να υποχρεώσει το Cedefop να τον αποζημιώσει για την οικονομική ζημία –ίση προς τους βασικούς μισθούς, τα επιδόματα και τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα– που του προκάλεσε η περί απολύσεως απόφαση·

— να υποχρεώσει το Cedefop να του καταβάλει 50 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσαν η περί απολύσεως απόφαση, καθώς και η προαναφερθείσα απόφαση της επιτροπής προσφυγών του Cedefop της 9ης Μαρτίου 2006, καθόσον η τελευταία καταφέρεται με σφοδρότητα κατά της προσωπικότητάς του·

— να υποχρεώσει το Cedefop να του καταβάλει το συμβολικό ποσό του ενός ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που του προκάλεσε η απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η διευθύντρια του Cedefop τον απομάκρυνε από την επιτροπή προσφυγών·

— να καταδικάσει το Cedefop στα δικαστικά έξοδα.

35 Το Cedefop ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

— να απορρίψει το σύνολο των αιτημάτων του προσφεύγοντος,

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

36 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων απέσυρε το αίτημά του για την ακύρωση της αποφάσεως του Cedefop, της 28ης Απριλίου 2006, περί απορρίψεως του αιτήματός του για την εξαίρεση του αναπληρωτή διευθυντή από τη διεξαγωγή της διοικητικής έρευνας που τον αφορούσε. Ο προσφεύγων, αντιθέτως, υπέβαλε, στο στάδιο αυτό, νέο αίτημα, ήτοι να αποσυρθούν τα παραρτήματα 19 και 42 του υπομνήματος αντικρούσεως.

37 Στις 26 Οκτωβρίου 2007, το Cedefop κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης την τελική έκθεση της OLAF, σχετικά με τις διαδικασίες συνάψεως συμβάσεων του Cedefop για τα έτη 2001 έως 2005.

38 Με έγγραφο της 28ης Νοεμβρίου 2007, η Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ενημέρωσε τους διαδίκους για την απόφαση του εισηγητή δικαστή, δυνάμει του άρθρου 56 του Κανονισμού Διαδικασίας, να προσθέσει στη δικογραφία την τελική έκθεση της OLAF.

Σκεπτικό

1. *Αντικείμενο της προσφυγής*

39 Παρόλον ότι η παρούσα προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) στρέφεται τυπικώς κατά των αποφάσεων της επιτροπής προσφυγών περί απορρίψεως των διοικητικών ενστάσεων του προσφεύγοντος, πρέπει να εκληφθεί ως στρεφόμενη

κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, της αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, της αποφάσεως περί τοποθετήσεως σε νέα θέση, καθώς και κατά της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η Διεύθυνση του Cedefop τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών, της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2005, με την οποία η επιτροπή προσφυγών τροποποίησε τον εσωτερικό της κανονισμό, και της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006 με την οποία δόθηκε απάντηση στη διοικητική ένσταση της κας C. (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1989, 293/87, Vainker κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 23, σκέψη 8).

2. *Επί της αποφάσεως περί απολύσεως*

40 Προς στήριξη του αιτήματός του για ακύρωση της αποφάσεως περί απολύσεως, ο προσφεύγων προβάλλει, κατ' ουσίαν, τέσσερις λόγους, τους οποίους αντλεί από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, κατάχρηση εξουσίας, έλλειψη αιτιολογίας και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

41 Πρέπει να εξεταστεί, πρώτα, ο λόγος που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας.

Επί του λόγου που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, στο μέτρο που οι λόγοι απολύσεως δεν διατυπώθηκαν από τη διεύθυνση του Cedefop, ειδικότερα κατά τη συζήτησή του με τη διευθύντρια στις 23 Νοεμβρίου 2005, αυτοί πρέπει να αναζητηθούν στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του κατά της αποφάσεως περί απολύσεως. Από την απόφαση της 24ης Μαΐου 2006 της επιτροπής προσφυγών προκύπτει ότι η απόλυση του προσφεύγοντος είχε ως αιτιολογία το «κλίμα» που δημιουργήθηκε από την «υπόθεση C.». Λόγω των

συνδεομένων με την υπόθεση αυτή γεγονότων η διευθύντρια απώλεσε πλήρως την εμπιστοσύνη της προς το πρόσωπο του προσφεύγοντος.

43 Εντούτοις, καμία ερώτηση δεν υποβλήθηκε στον προσφεύγοντα κατά την ενώπιον της επιτροπής προσφυγών ακρόασή του αναφορικά με το «κλίμα» εντός του Cedefop που δημιούργησε η «υπόθεση C.», κανένας μάρτυρας δεν εξετάστηκε, ούτε ελήφθη σχετικώς υπόψη κάποιο έγγραφο. Αντιθέτως, η επιτροπή προσφυγών έκρινε ως βέβαια και αναμφισβήτητα τα πραγματικά γεγονότα τα οποία επικαλέστηκε η κα C. με την ένστασή της, την οποία εξάλλου αποδέχθηκε. Ακόμη και αν συνδέονται επί της ουσίας, οι επίμαχες δύο δικογραφίες είναι, εντούτοις, ανεξάρτητες η μία από την άλλη και διακριτές από διοικητικής απόψεως. Τα συμπεράσματα της επιτροπής προσφυγών στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά έναν υπάλληλο δεν μπορούν να θεωρούνται αποδεδειγμένα γεγονότα, αποκλείοντας οποιαδήποτε εξέταση ή ανασκευή, στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας που αφορά άλλον υπάλληλο.

44 Εξάλλου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, ως προς τις παρατυπίες που διαπιστώθηκαν κατά τη σύναψη των συμβάσεων του Cedefop, ότι δεν ήταν υπεύθυνος για τον εν λόγω τομέα δραστηριοτήτων. Το έργο της υπηρεσίας του είχε καθαρώς συμβουλευτικό και προκαταρκτικό χαρακτήρα όσον αφορά τις συμβάσεις και δεν ήταν αυτή υπεύθυνη ούτε για την κατάρτισή τους ούτε για τη σύναψή τους. Η αρμοδιότητά του ως προϊσταμένος της νομικής υπηρεσίας δεν έβαινε πέραν της διατυπώσεως νομικών γνωμών. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι δεν εξετάστηκε ως προς το ζήτημα αυτό από την επιτροπή προσφυγών, η οποία δεν αμφισβήτησε την επαγγελματική του αξία. Συνεπώς, το Cedefop δεν εξήγησε πώς δικαιολογείται η απόλυσή του βάσει των πορισμάτων της IAS. Στην πραγματικότητα, μέχρι την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, ο προσφεύγων δεν είχε ενημερωθεί για τους λόγους της απολύσεώς του ενόψει των πορισμάτων της IAS και της προβαλλομένης επαγγελματικής του ανεπάρκειας.

45 Επιπλέον, η αιτιολογία της αποφάσεως περί απολύσεως είναι αντιφατική, καθόσον ως λόγος απολύσεώς του προβάλλεται πότε η «υπόθεση C.» και το «κλίμα» που επικρατούσε στο Cedefop κατά την άφιξη της νέας διευθύντριας και πότε οι φερόμενες παρατυπίες στο πλαίσιο των διαδικασιών συνάψεως συμβάσεων.

46 Το Cedefop παρατηρεί ότι, κατά πάγια νομολογία, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η απόφαση περί απολύσεως ελήφθη, η διοίκηση δεν ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει την απόφασή της να θέσει τέλος στη σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1977, 25/68, Schertzer κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1977, σ. 529, σκέψη 39). Ειδικότερα, το άρθρο 47, στοιχείο γ΄, περίπτωση i, του ΚΛΠ προβλέπει μόνον ότι η σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου λύεται, προκειμένου περί συμβάσεως ορισμένου χρόνου, κατά την ημερομηνία που καθορίζει η σχετική σύμβαση και, προκειμένου περί συμβάσεως αορίστου χρόνου, στο τέλος της προθεσμίας καταγγελίας που προβλέπει η σύμβαση.

47 Ακόμα και αν ληφθεί υπόψη η απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2006, F-1/05, Landgren κατά ETF (δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 65 έως 75, η οποία αποτελεί αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως που εκκρεμεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, υπόθεση T-404/06 P), με την οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι η απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, συνδεομένου με σύμβαση αορίστου χρόνου, πρέπει να αιτιολογείται, επιβάλλεται η διαπίστωση, εν προκειμένω, ότι το Cedefop ανακοίνωσε λεπτομερώς στον προσφεύγοντα τους λόγους της απολύσεώς του κατά τη συζήτηση μεταξύ της διευθύντριας και του ενδιαφερομένου, η οποία έλαβε χώρα στις 23 Νοεμβρίου 2005. Ο προσφεύγων, ο οποίος ανέμενε την απόφαση αυτή, ζήτησε προθεσμία προκειμένου να εξετάσει το ενδεχόμενο υποβολής παραίτησης ώστε η σταδιοδρομία του να μην κηλιδωθεί από την απόλυση.

48 Ακόμη και αν οι εξηγήσεις που δόθηκαν κατά τη διάρκεια της συζητήσεως της 23ης Νοεμβρίου 2005 εκληφθούν ως ένας αρχικός πυρήνας αιτιολογίας, εν πάση περιπτώσει, αυτές συμπληρώθηκαν με την απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

49 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι με την απόφασή του Landgren κατά ETF (προπαρατεθείσα, σκέψεις 73 και 74), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι κανένας επιτακτικός λόγος δεν επιβάλλει τον αποκλεισμό των εκτάκτων υπαλλήλων από την προστασία κατά των αδικαιολόγητων απολύσεων, ιδίως όταν συνδέονται με σύμβαση αορίστου χρόνου ή όταν, συνδεόμενοι με σύμβαση ορισμένου χρόνου, απολύονται πριν από την προβλεπόμενη λήξη της. Για να εξασφαλιστεί όμως επαρκής προστασία, πρέπει να παρέχεται στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να διαπιστώνουν αν τα έννομα συμφέροντά τους έγιναν ή όχι σεβαστά και να εκτιμούν τη σκοπιμότητα προσφυγής στη δικαιοσύνη, στην οποία πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα να ασκεί τον έλεγχό της, τούτο δε συνεπάγεται ότι η αρμόδια αρχή έχει την υποχρέωση αιτιολόγησης.

50 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ειδικότερα του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που ενδέχεται να έχει ο ενδιαφερόμενος να λάβει πληροφορίες (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Μαρτίου 2000, T-10/99, Vicente Nuñez κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-47 και II-203, σκέψη 41, και της 12ης Δεκεμβρίου 2002, T-338/00 και T-376/00, Morello κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-301 και II-1457, σκέψη 46). Για να αξιολογηθεί άλλωστε η επάρκεια της αιτιολόγησης, πρέπει αυτή να συνεκτιμάται στην αλληλουχία στην οποία εντάσσεται η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1999, T-283/97, Thinus κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-69 και II-353, σκέψη 77, και Morello κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 47· απόφαση Landgren κατά ETF, προαναφερθείσα, σκέψη 78).

51 Προκειμένου περί απολύσεως υπαλλήλου απασχολουμένου με σύμβαση αορίστου χρόνου, έχει ιδιαίτερη σημασία οι λόγοι της απολύσεως αυτής να διατυπώνονται, κατά κανόνα, σαφώς και εγγράφως, κατά προτίμηση μέσα στο ίδιο το κείμενο της οικείας αποφάσεως. Και τούτο διότι μέσω αυτής της πράξεως –η νομιμότητα της οποίας εκτιμάται κατά τον χρόνο της έκδοσής της– υλοποιείται η απόφαση του οργάνου. Πάντως, η υποχρέωση διατυπώσεως των λόγων απολύσεως μπορεί επίσης να θεωρηθεί ότι πληρούται αν ο ενδιαφερόμενος ενημερώθηκε προσηκόντως, σε συνομιλίες του με την ιεραρχία του, για τους λόγους αυτούς, η δε απόφαση της Αρμόδιας για τη Σύναψη Συμβάσεων Αρχής (στο εξής: ΑΣΣΑ) μεσολάβησε λίγο χρόνο μετά τις συνομιλίες αυτές. Η ΑΣΣΑ μπορεί επίσης, αν συντρέχει λόγος, να συμπληρώσει αυτή την αιτιολογία κατά το στάδιο της απάντησης στη διοικητική ένσταση του ενδιαφερομένου (απόφαση Landgren κατά ETF, προαναφερθείσα, σκέψη 79).

52 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων ενημερώθηκε, κατά τη συνομιλία που είχε με τη διευθύντρια του Cedefop στις 23 Νοεμβρίου 2005, για τους αντλούμενος από την ανέντιμη συμπεριφορά του έναντι της κας C. λόγους, για τους οποίους αποφασίστηκε η καταγγελία της συμβάσεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου.

53 Πράγματι, καταρχάς, είναι μάλλον απίθανο να ανακοινώθηκε στον προσφεύγοντα η απόλυσή του κατά τη διάρκεια της συνομιλίας της 23ης Νοεμβρίου 2005, όπως υποστηρίζει ο τελευταίος, χωρίς να έχουν δοθεί από τη διευθύντρια του Cedefop οι λόγοι αυτής της σοβαρής αποφάσεως ή χωρίς να τους γνωρίζει ο ενδιαφερόμενος. Κατόπιν, η διοικητική ένσταση της 28ης Φεβρουαρίου 2006 του προσφεύγοντος περιέχει πολλά χωρία (στις παραγράφους 7 έως 9, 15 και 19) από τα οποία προκύπτει ότι αυτός γνώριζε τη σχέση μεταξύ της αποφάσεως περί απολύσεως και της συμπεριφοράς που είχε επιδείξει στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C. Εξάλλου, όπως προκύπτει από την απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 24ης Μαΐου 2006, περί απορρίψεως της διοικητικής αυτής ενστάσεως, ο προσφεύγων, κατά τη διάρκεια της ακροάσεώς του ενώπιον της εν λόγω επιτροπής, ισχυρίστηκε ότι ήταν θύμα αβάσιμων κατηγοριών, πράγμα που προϋποθέτει ότι ήταν ενήμερος των προβαλλομένων λόγων απολύσεώς του, και εξέφρασε την απογοήτευσή του για τους εκπροσώπους του προσωπικού, οι οποίοι είχαν καταγγείλει στη διεύθυνση προσωπικού τη συμπεριφορά που επέδειξε ο προσφεύγων στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στη μη ανανέωση της συμβάσεως της κας C. Επιπλέον, οι συνομιλίες της 23ης Νοεμβρίου 2005 πραγματοποιήθηκαν σε

κλίμα σοβαρής εντάσεως στο Cedefop, την οποία ο προσφεύγων δεν μπορούσε να αγνοεί, ένταση προκληθείσα ακριβώς από την απόφαση της διευθύνσεως να μην ανανεώσει την εν λόγω σύμβαση.

54 Τέλος, το περιεχόμενο της απαντήσεως της επιτροπής προσφυγών στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, η οποία συμπληρώνει τις πληροφορίες που είχε ο τελευταίος, του έδωσαν τη δυνατότητα να εκτιμήσει το βάσιμο της αποφάσεως περί απολύσεως και τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

55 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αιτίαση περί αθετήσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

— Η άποψη του προσφεύγοντος

56 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, καθ' όλη τη διάρκεια της απασχολήσεώς του στο Cedefop, οι ιεραρχικώς ανώτεροί του ανέκαθεν αναγνώριζαν και επαινούσαν την αποτελεσματικότητά του, τον επαγγελματισμό του, την αφοσίωσή του και την ακεραιότητά του. Αυτό προκύπτει σαφώς, μεταξύ άλλων, από τις εκθέσεις του κρίσεως, ιδίως αυτή που καταρτίστηκε για το έτος 2004, τον σημαντικό αριθμό υπερωριών που πραγματοποιούσε και από την έκταση των καθηκόντων και ευθυνών που του είχαν ανατεθεί. Ο προσφεύγων υπενθυμίζει επίσης την προαγωγή του στον βαθμό Α 7, τον Δεκέμβριο 2003, καθώς και τη συμμετοχή του στις εργασίες του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για την Ασφάλεια Δικτύων και Πληροφοριών. Προσκομίζει επίσης δηλώσεις του πρώην διευθυντή του Cedefop, van Rens, και δύο πρώην συνεργατών, του κ. C. και της κας P., που πιστοποιούν τον επαγγελματισμό του και την ηθική του ακεραιότητα.

57 Κατά τον προσφεύγοντα, αυτός υπήρξε «θύμα παρασκηνιακών συμμαχιών και διεργασιών» εκ μέρους της Union syndicale, του αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop και της κας C.

58 Εξάλλου, τονίζει την ανάγκη του Cedefop για μόνιμα και έμπειρα στελέχη σε μια «κρίσιμη» περίοδο λόγω του εύρους των δραστηριοτήτων του Cedefop. Όμως η απόφαση περί απολύσεως είχε ως αποτέλεσμα την αποχώρηση του μόνου νομικού του Cedefop, αφοσιωμένου, παραγωγικού και κατέχοντος σημαντική θέση.

59 Κατά τον προσφεύγοντα, η απόλυσή του οφείλεται στο γεγονός ότι πρότεινε τη μη ανανέωση του συμβολαίου εκτάκτου υπαλλήλου, της κας C., καίτοι οποιαδήποτε πρόταση απολύσεως υπαλλήλου εργαζομένου στην υπηρεσία του ενέπιπτε στην αρμοδιότητά του.

60 Ως προς τα πορίσματα του IAS, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, στις 17 Οκτωβρίου 2005, απηύθυνε στη διευθύντρια και τον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop ηλεκτρονικό μήνυμα εφιστώντας την προσοχή τους στην προθεσμία, η οποία έληγε την επομένη, εντός της οποίας το Cedefop είχε κληθεί να ανακοινώσει τις παρατηρήσεις του επί του προσχεδίου έκθεσης του IAS. Σχετικό σχέδιο απαντήσεως είχε επισυναφθεί στο εν λόγω ηλεκτρονικό μήνυμα και τελικώς, μετά από κάποιες τροποποιήσεις, υπεγράφη από τη διευθύντρια και τον αναπληρωτή διευθυντή και απεστάλη, στις 19 Οκτωβρίου 2005, στον IAS. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν είχε την εξουσία να υπογράψει ο ίδιος αυτή την απάντηση. Το υπηρεσιακό σημείωμα που συνέταξε ο προσφεύγων, στις 24 Οκτωβρίου 2005, κατόπιν αιτήματος της διευθύντριας του Cedefop, προκειμένου να προετοιμαστεί η συνάντηση της τελευταίας με τους εκπροσώπους του IAS, στις 25 Οκτωβρίου 2005, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νέα απάντηση στο προσχέδιο έκθεσης του IAS εφόσον η επίσημη απάντηση του Cedefop είχε ήδη αποσταλεί στις 19 Οκτωβρίου 2005.

61 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων δεν αντιλαμβάνεται για ποιους λόγους θα επεδίωκε να παραπλανήσει τη διευθύντρια του Cedefop, όσον αφορά την προθεσμία απαντήσεως στο προσχέδιο έκθεσης του IAS και να αποκρύψει την αλήθεια.

62 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι το Cedefop διέπραξε σοβαρές παρατυπίες στο πλαίσιο της επεξεργασίας της εκθέσεως του IAS, την οποία είχε στην κατοχή του ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου από τις 2 Σεπτεμβρίου 2005, και ο αναπληρωτής διευθυντής από τις 6 Σεπτεμβρίου 2005, παραλείποντας να την υποβάλουν στον πρώην διευθυντή του Κέντρου, ο οποίος έλαβε γνώση μόλις στις 28 Σεπτεμβρίου 2005, ήτοι δύο ημέρες πριν από την αναχώρησή του από το Cedefop, ενώ θα μπορούσε να έχει διορθώσει τα ψευδή και αποσπασματικά στοιχεία που είχαν διαβιβαστεί στον IAS και στα οποία αυτός βασίστηκε. Κατά τον προσφεύγοντα, από τις ενέργειες αυτές προκύπτει ότι ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου και ο αναπληρωτής διευθυντής επιθυμούσαν αρνητική έκθεση του IAS, λόγω της εχθρότητας που υπήρχε μεταξύ του αναπληρωτή διευθυντή και του πρώην διευθυντή του Cedefop.

63 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ακόμη, ως προς την ανάλυση των συστημάτων εσωτερικής διαχειρίσεως και ελέγχου του Cedefop, στην οποία προέβη ο IAS, ότι η υπηρεσία του εθεωρείτο ως η μόνη που διέθετε σύστημα εσωτερικού ελέγχου σύμφωνο προς τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 2342/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002, για τη θέσπιση των κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 357, σ. 1).

64 Το Cedefop επιχειρεί να δημιουργήσει την εσφαλμένη εντύπωση ότι υπήρχε σχέση μεταξύ του προσφεύγοντος, ο οποίος είχε μόνο καθήκον παροχής προκαταρκτικών συμβουλών, και όλων αυτών των προβλημάτων στο Cedefop που αποκάλυψε η έκθεση του IAS. Εξάλλου, πολλές από τις παρατυπίες στις οποίες αναφέρεται το προσχέδιο της εκθέσεως του IAS δεν περιέχονται στην τελική έκθεση, ώστε να μην ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι η απόλυση του προσφεύγοντος μπορούσε να στηριχθεί στο εν λόγω προσχέδιο εκθέσεως. Επιπλέον, όχι μόνο δεν διατυπώθηκαν επικρίσεις κατά του ή των υπολογιστών του Cedefop, αλλά η υπηρεσία που διεύθυνε ο προσφεύγων δεν είχε τη

δυνατότητα αποτροπής των παρατυπιών κατά τη σύναψη των συμβάσεων που εξέτασε ο IAS, εφόσον, για ένα μέρος της περιόδου που αφορά ο έλεγχος, ήτοι πριν από τον Ιούνιο 2004, η διαχείριση των συμβάσεων είχε αποκεντρωθεί.

65 Ως προς τη μομφή της επαγγελματικής ανεπάρκειας, ο προσφεύγων ζητεί την απόσυρση από τη δικογραφία δύο δηλώσεων προερχομένων από τη διευθύντρια του Cedefop και τον αναπληρωτή διευθυντή, που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα 19 και 42 του υπομνήματος αντικρούσεως, καθόσον, φέρουσες αντιστοίχως ημερομηνία 25 και 12 Οκτωβρίου 2006, συντάχθηκαν ένα έτος μετά την απόλυσή του και δεν του είχαν ανακοινωθεί, κατά παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ.

66 Επικουρικώς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, αντιθέτως προς το περιεχόμενο των ως άνω δηλώσεων, απήλαυε, ακόμα και μετά τη λήψη της αποφάσεως περί απολύσεως, της εμπιστοσύνης της διευθύνσεως του Cedefop. Συγκεκριμένα, τον Ιανουάριο 2006 και κατόπιν αιτήματος του αναπληρωτή διευθυντή (αυτό δε εκτός του πλαισίου των νέων του αρμοδιοτήτων όπως καθορίζονται από τη διευθύντρια στην περί απολύσεως απόφαση), είχε επεξεργασθεί σχέδιο αποφάσεως περί τροποποιήσεως των κανόνων εκτελέσεως του δημοσιονομικού κανονισμού του Cedefop, το οποίο ενέκρινε, χωρίς την ελάχιστη τροποποίηση, το διοικητικό συμβούλιο του Cedefop στις 16 Μαρτίου 2006.

67 Ο προσφεύγων παρατηρεί επίσης ότι, αναθέτοντας σ' αυτόν τα σημαντικά καθήκοντα που αναφέρονται στην απόφαση περί απολύσεως, ήτοι αυτά του νομικού συμβούλου της διευθύνσεως, η διευθύντρια του Cedefop αναγνώρισε τις ικανότητές του υποδηλώνοντας με τον τρόπο αυτό ότι εξακολουθεί να του έχει απόλυτη εμπιστοσύνη, παρόλον ότι αυτός διένυε την περίοδο της προθεσμίας καταγγελίας της συμβάσεώς του.

68 Ομοίως, καθ' όλη την περίοδο κατά την οποία ο προσφεύγων υπήρξε υπάλληλος του Cedefop, ο αναπληρωτής διευθυντής ουδέποτε είχε διατυπώσει αρνητική παρατήρηση σχετικά με την απόδοση, τις ικανότητες και τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος εντός της υπηρεσίας.

69 Τέλος, ως προς το προβαλλόμενο κλίμα εχθρότητας έναντι του προσφεύγοντος, αυτός παρατηρεί ότι ο εν λόγω ανακριβής ισχυρισμός συνδέεται με την υπόθεση της κας C., ότι αυτός δεν ήταν ΑΣΣΑ ώστε να αποφασίσει τη μη ανανέωση της συμβάσεως έκτακτης υπαλλήλου της τελευταίας και ότι γραπτή έκκληση υπέρ της παραμονής της υπαλλήλου αυτής στο Cedefop δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εκδήλωση εχθρότητας έναντι αυτού. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η διοικητική ένσταση της κας C. υποβλήθηκε στις 11 Νοεμβρίου 2005 και ότι η σφραγίδα καταχωρίσεως που έθεσε το Cedefop φέρει ημερομηνία 28 Νοεμβρίου 2005. Επομένως, είναι προφανές ότι, αν υποτεθεί ότι η νέα διευθύντρια ενημερώθηκε περί του κλίματος εχθρότητας έναντι του προσφεύγοντος, από την ανάγνωση της διοικητικής ενστάσεως της κας C., η ενημέρωση αυτή έγινε βεβαίως μετά την 28η Νοεμβρίου 2005.

70 Ο προσφεύγων τονίζει ότι, παρά το μεγάλο φόρτο εργασίας και τις πολυάριθμες αρμοδιότητες, αυτός ήταν πάντοτε στη διάθεση όλων των υπαλλήλων του Cedefop (ανεξαρτήτως ιεραρχίας), τους οποίους δεχόταν προσωπικώς, ακόμη και χωρίς προσυνεννόηση, για να τους βοηθήσει με όλα τα δυνατά μέσα. Είχε συνεργαστεί υπό πολύ καλές συνθήκες με άλλες υπηρεσίες, εκτός του Cedefop.

71 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι οι κύριοι συνεργάτες του πρώην διευθυντή του Cedefop τοποθετήθηκαν σε νέες θέσεις ή απολύθηκαν. Έτσι, ο κ. C. απομακρύνθηκε από τη θέση του προσωπικού βοηθού της διευθύντριας, η κα T., γραμματέας του πρώην διευθυντή, μετατέθηκε και η κα P., έκτακτη υπάλληλος, απολύθηκε κατά τη λήξη της δοκιμαστικής της περιόδου επειδή κατέθεσε, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, υπέρ του προσφεύγοντος.

— Η άποψη του Cedefop

72 Το Cedefop υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η διοίκηση χαίρει ευρείας διακριτικής ευχέρειας ως προς την κρίση της σχετικά με τις ανάγκες και το συμφέρον της υπηρεσίας. Ομοίως, ο έλεγχος από τα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα τέτοιων αποφάσεων πρέπει να περιορίζεται στην εξέταση του κατά πόσον η εμπλεκόμενη ΑΣΣΑ έχει εξασκήσει τη διακριτική ευχέρεια σε λογικά πλαίσια και δεν έκανε κατάχρηση της διακριτικής της ευχέρειας κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, T-79/98, Carrasco Benítez κατά ΕΜΕΑ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-29 και II-127, σκέψη 55· της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-223/99, Dejaiffe κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-277 και II-1267, σκέψη 53, και της 6ης Φεβρουαρίου 2003, T-7/01, Pyres κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2003, σ. I-A-37 και II-239, σκέψη 51).

73 Όμως, εν προκειμένω, η απόλυση του προσφεύγοντος οφείλεται σε σειρά περιστατικών που οδήγησαν στην πλήρη απώλεια εμπιστοσύνης της διευθύνσεως του Cedefop προς το πρόσωπο του ενδιαφερομένου.

74 Πρώτον, το Cedefop επικαλείται την ανάρμοστη και αντιδεοντολογική στάση του προσφεύγοντος στην υπόθεση της κας C., όπως αυτή διαπιστώθηκε από την επιτροπή προσφυγών, κατόπιν της διοικητικής ενστάσεως που υπέβαλε η ενδιαφερομένη. Όπως τονίζεται στην απόφαση της 24ης Μαΐου 2006 της εν λόγω επιτροπής, ο προσφεύγων «ενήργησε [...] με αθέμιτα τεχνάσματα που είχαν ως σκοπό τη δυσφήμιση της συνεργάτιδάς του κατά τρόπο αυθαίρετο και δεοντολογικά απαράδεκτο». Η άποψη του προσφεύγοντος εκφράζει σαφώς προσωπική εχθρότητα έναντι της τελευταίας. Παρότι η απόφαση της επιτροπής προσφυγών επί της διοικητικής ενστάσεως της κας C. εκδόθηκε στις 9 Μαρτίου 2006, τα αποδεικτικά στοιχεία που διέθετε η διευθύντρια ήδη πριν από το τέλος Νοεμβρίου 2005, ιδίως λόγω της συμμετοχής σε συνάντηση του γραφείου του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop, στις 7 Σεπτεμβρίου 2005, συνέβαλαν καθοριστικά στην απώλεια της εμπιστοσύνης της προς το πρόσωπο του προσφεύγοντος.

75 Δεύτερον, το Cedefop επικαλείται την ανέντιμη συμπεριφορά του προσφεύγοντος ενόψει του προσχεδίου έκθεσης του IAS. Εκμεταλλευόμενος το γεγονός ότι η διευθύντρια μόλις είχε αναλάβει καθήκοντα στο Cedefop και θεωρώντας ότι δεν είχε πλήρως ενημερωθεί για τα θιγόμενα στο προσχέδιο ζητήματα, προσπάθησε να την «παραπληροφορήσει σχετικά με την προθεσμία απάντησης και να αποσπάσει την έγκρισή της για μια απάντηση προφανώς αναληθή και παραπλανητική για [τον IAS]», αφού απηύθυνε, στις 5 Οκτωβρίου 2005, στον αναπληρωτή διευθυντή ηλεκτρονικό μήνυμα, στο οποίο ισχυριζόταν ότι τα συμπεράσματα του IAS ήταν «αβάσιμα». Αυτό επιβεβαιώθηκε, μεταξύ άλλων, από την άρνηση του προσφεύγοντος να υπογράψει ο ίδιος την απάντηση στο προσχέδιο έκθεσης του IAS που είχε υποβάλει, στις 17 Οκτωβρίου 2005, στη διευθύντρια προς υπογραφή, όπως η ίδια του είχε υποδείξει, και από το γεγονός ότι το νέο υπηρεσιακό σημείωμα που συνέταξε ως απάντηση στο εν λόγω προσχέδιο και υπέγραψε, στις 24 Οκτωβρίου 2005, κατόπιν αιτήματος της διευθύντριας, διέφερε ουσιαστικά.

76 Εν τω μεταξύ, στις 19 Οκτωβρίου 2005, η διευθύντρια και ο αναπληρωτής διευθυντής του Cedefop απηύθυναν οι ίδιοι απάντηση στο προσχέδιο εκθέσεως του IAS, απομακρυνόμενοι ως προς τα ουσιώδη σημεία από το σχέδιο απάντησης που ετοίμασε ο προσφεύγων και αποκαθιστώντας «το αληθές των επιχειρημάτων του IAS».

77 Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, ο IAS, στις εκθέσεις του, είχε αμφισβητήσει το σύμφωνο των χρηματοπιστωτικών πράξεων του Cedefop προς τους ισχύοντες κανόνες. Όμως, ο προσφεύγων ήταν ακριβώς υπεύθυνος για τον από χρηματοπιστωτικής απόψεως έλεγχο των προγραμμάτων του Cedefop. Ο IAS είχε προτείνει μεταξύ άλλων την «εφαρμογή πολιτικής σκοπούσας τη συνειδητοποίηση εκ μέρους του προσωπικού της σημασίας της δεοντολογίας και της ακεραιότητας» καθώς και την «πλήρη τεκμηρίωση των διαδικασιών [του Cedefop]».

78 Ομοίως, το Ελεγκτικό Συνέδριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στην έκθεσή του επί των ετησίων λογαριασμών του Cedefop σχετικά με το οικονομικό έτος 2004, είχε καταγράψει σημαντικό αριθμό συμβάσεων του Cedefop που είχαν ανατεθεί σύμφωνα με τη διαδικασία διαπραγματεύσεως και είχε τονίσει ότι οι κανόνες ανταγωνισμού δεν είχαν τηρηθεί σε πολλές από τις ελεγχθείσες διαδικασίες.

Όμως, η σχετική ευθύνη του προσφεύγοντος ήταν προφανής, καθόσον ήταν προϊστάμενος της Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων και νομικός σύμβουλος του Cedefop. Ομοίως, όσον αφορά το οικονομικό έτος 2005, το Ελεγκτικό Συνέδριο είχε διαπιστώσει ότι, επί έξι συμβάσεων που είχαν ελεγχθεί, για τη σύναψη των οποίων ο προσφεύγων ήταν υπεύθυνος, μόνο μία δεν έπασχε από παρατυπίες, ενώ οι υπόλοιπες χαρακτηρίζονταν είτε από την έλλειψη αιτιολογήσεως της επιλογής ειδικής διαδικασίας συνάψεως συμβάσεως, είτε από την έλλειψη αιτιολογήσεως της επιλογής των επιχειρηματιών που κλήθηκαν να υποβάλουν τις προσφορές τους, είτε, τέλος, από την ανεπαρκή τεκμηρίωση σχετικά με τις συναφθείσες συμβάσεις.

79 Το Cedefop προσθέτει ότι όχι μόνον ανταποκρίθηκε δεόντως στις αυστηρές επισημάνσεις του IAS ως προς διαδικασίες που ακολουθούσε και τις συμβάσεις που είχε συνάψει, αλλά έλαβε επίσης αμέσως μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις του IAS. Η διεύθυνση αναγνώρισε την επιτακτική ανάγκη βραχυπρόθεσμης και μακροπρόθεσμης αναδιαρθρώσεως του Cedefop. Τα συμπεράσματα της τελικής έκθεσης του IAS, της 18ης Ιανουαρίου 2007, σχετικά με τις συμβάσεις του οικονομικού έτους 2006, απέδειξαν την επιτυχία της αναδιαρθρώσεως που πραγματοποιήθηκε εντός του Cedefop, δεδομένου ότι δεν διαπιστώθηκε καμία παρατυπία. Εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο, στην έκθεσή του επί των ετησίων λογαριασμών του Cedefop σχετικά με το οικονομικό έτος 2005, επισήμανε τις προσπάθειες του Cedefop κατά τη διάρκεια του τελευταίου τριμήνου του έτους αυτού να καλύψει τις αδυναμίες που διαπιστώθηκαν στο πλαίσιο της οργανώσεως των διαδικασιών μειοδοτικών διαγωνισμών.

80 Οι πρόοδοι του Cedefop αναγνωρίστηκαν επίσης με την έκθεση της επιτροπής δημοσιονομικού ελέγχου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 30ής Μαρτίου 2007, η οποία αποφάσισε να προτείνει την απαλλαγή της διευθύντριας του Cedefop ως προς την εκτέλεση του προϋπολογισμού για το οικονομικό έτος 2005. Το Cedefop παρατηρεί ότι, κατά την εν λόγω έκθεση, τα νέα μέτρα κατέστησαν δυνατή την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι το νομότυπο των διαδικασιών. Κατά το Κοινοβούλιο, το Cedefop θα εφαρμόζει στο εξής τις συστάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου, δεδομένου ότι, ιδίως, ο IAS δεν διαπίστωσε πλέον παρατυπίες κατά τον έλεγχο που πραγματοποιήθηκε το φθινόπωρο του 2006.

81 Τέλος, ως προς τις εκθέσεις αξιολόγησης του προσφεύγοντος, αυτές είχαν συνταχθεί πριν από τα επίμαχα γεγονότα σχετικά με την υπόθεση της κας C. και τη συμπεριφορά που αυτός επέδειξε αναφορικά με το προσχέδιο έκθεσης του IAS.

82 Τρίτον, το Cedefop αναφέρεται στην «εχθρική» ατμόσφαιρα μεταξύ του προσφεύγοντος και του επαγγελματικού του περιβάλλοντος. Ο προσφεύγων προσπάθησε ματαίως να αποδείξει την ύπαρξη εκδικητικής συμπεριφοράς εκ μέρους της νέας διευθύνσεως απέναντι στους στενούς συνεργάτες του πρώην διευθυντή του Cedefop.

83 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Cedefop ισχυρίστηκε ότι η απόλυση του προσφεύγοντος δικαιολογείται ουσιαστικώς και επαρκώς λόγω της ανάρμοστης και αντιδεοντολογικής στάσεώς του στην υπόθεση της κας C., γεγονός που προκάλεσε την απώλεια της εμπιστοσύνης της διευθύνσεως προς το πρόσωπό του (βλ. σκέψη 74 της παρούσας αποφάσεως), και ότι οι άλλες αιτιάσεις που προβάλλονται κατά του προσφεύγοντος, σε σχέση με τις φερόμενες παρατυπίες που κηλίδωσαν ορισμένες συμβάσεις που συνήψε το Cedefop, δεν αποτελούν μέρος, για την ακρίβεια, της υπό κρίση διαφοράς. Οι εν λόγω παρατυπίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο έρευνας εκ μέρους των ελληνικών δικαστικών αρχών και, ενδεχομένως, πειθαρχικής διαδικασίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

84 Πρέπει να υπομνησθεί προκαταρκτικώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η ΑΣΣΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς την απόλυση και, συνεπώς, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή περιορίζεται στην επαλήθευση της μη συνδρομής κατάφωρης πλάνης ή κατάχρησης εξουσίας (αποφάσεις Dejaiffe κατά ΓΕΕΑ, προαναφερθείσα, σκέψη 53, και Pyres κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 50· απόφαση Landgren κατά ETF, προαναφερθείσα, σκέψη 75).

85 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων απολύθηκε κυρίως λόγω της συμπεριφοράς του καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. Επιδίωξε, με δόλιους τρόπους, μεταξύ άλλων εκμαιεύοντας ψευδείς μαρτυρίες, να δυσφημίσει τις επαγγελματικές ικανότητες της ενδιαφερομένης για να μην ανανεωθεί το συμβόλαιό της. Αυτή η συμπεριφορά έπληξε ανεπανόρθωτα τη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ του προσφεύγοντος, ο οποίος κατείχε θέση στελέχους, και της διευθύνσεως του Cedefop.

86 Ένας τέτοιος λόγος, αν δεν πάσχει από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας, αρκεί για να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου. Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να εξεταστεί αν, βάσει της δικογραφίας, η ΑΣΣΑ δικαιολόγησε κατ' αυτόν τον τρόπο την απόφαση περί απολύσεως, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, δεν θα απαιτείται η εξέταση των άλλων λόγων που περιλαμβάνονται στην απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, τους οποίους ανέπτυξε στα δικόγραφά του το Cedefop και οι οποίοι αφορούν την κανονικότητα των συμβάσεων που συνήψε το Κέντρο.

87 Μεταξύ των αποδεικτικών στοιχείων στα οποία βασίστηκαν η ΑΣΣΑ και η επιτροπή προσφυγών περιλαμβάνονται:

— πολλές καταγγελίες της κας S., προσωρινής υπαλλήλου και στενής συνεργάτιδας του προσφεύγοντος κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, οι οποίες απευθύνθηκαν, στις 14 Ιουλίου 2005, στον αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop και, στις 13 Νοεμβρίου 2005, στη διευθύντρια καθώς και στην OLAF, και από τις οποίες προκύπτει ότι ο προσφεύγων είχε ασκήσει πίεση στην ενδιαφερομένη προκειμένου αυτή να δυσφημίσει τη συμπεριφορά και την εργασία της κας C., ώστε να «αποκεφαλιστεί», σύμφωνα με τη διατύπωση που ο προσφεύγων χρησιμοποίησε·

— δύο ηλεκτρονικά μηνύματα που απέστειλε στις 28 Ιουλίου και στις 18 Αυγούστου 2005 ο κ. C., προσωπικός βοηθός του van Rens, στον τελευταίο, στα οποία εξέφραζε τη βαθύτατη λύπη του για την «αδικαιολόγητη» απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C., λαμβανομένων

υπόψη των σπουδαίων της επαγγελματικών και προσωπικών προσόντων, και αναφερόταν στις πιέσεις που ασκήθηκαν στους συναδέλφους της ενδιαφερομένης ώστε να κηλιδωθεί η επαγγελματική της υπόληψη·

— σημείωμα της 22ας Αυγούστου 2005 του αναπληρωτή διευθυντή προς τον κ. van Rens, διαμαρτυρόμενου έντονα κατά της αποφάσεως της 11ης Αυγούστου 2005 να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. και αναφερόμενου επίσης σε κακόβουλες πράξεις εντός του Cedefop με σκοπό να δυσφημίσουν, χωρίς βάση, την προσωπική και επαγγελματική ακεραιότητα της ενδιαφερομένης·

— σημείωμα της επιτροπής προσωπικού του Cedefop, δημοσιευθέν τον Αύγουστο 2005, εκφράζον την έκπληξη και τη βαθιά δυσαρέσκεια του προσωπικού λόγω της αποφάσεως περί απολύσεως της κας C., «άξιας, ικανής, έντιμης και φιλικής»·

— σημείωμα της Union syndicale και της επιτροπής προσωπικού του Cedefop, της 26ης Αυγούστου 2005, στο οποίο τονίζεται ότι ο κ. van Rens υπέκυψε στις πιέσεις του προσφεύγοντος «ο οποίος, στο πλαίσιο της ιστορίας αυτής, δεν ενήργησε ούτε με τον πλέον ορθό ούτε με τον πλέον επαγγελματικό τρόπο [και ότι] δυστυχώς, δεν είναι η πρώτη φορά που μέλη του προσωπικού στην υπηρεσία του υπέστησαν σοβαρές και αδικαιολόγητες ζημίες»·

— τη δήλωση 87 από τα 117 μέλη προσωπικού του Cedefop στην οποία τονίζεται μεταξύ άλλων ο επαγγελματισμός, η ικανότητα και η ακεραιότητα της κας C.

88 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος στην υπόθεση της κας C. που κρίθηκε επιλήψιμη και, ειδικότερα, η εκστρατεία δυσφημίσεως που αυτός διεξήγαγε σε βάρος της, διαπιστώθηκαν δύο φορές από την επιτροπή προσφυγών, κατόπιν εξετάσεως των φακέλων, με τις αποφάσεις της της 9ης Μαρτίου 2006, περί αποδοχής της διοικητικής ενστάσεως της κας C., και της 24ης Μαΐου 2006, επί της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος κατά της αποφάσεως περί απολύσεως, η επιτροπή δε αυτή απαρτίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 2 της αποφάσεως σχετικά με την εξέταση των ενστάσεων, από ίσο αριθμό εκπροσώπων της διοικήσεως και του προσωπικού και έχει ως πρόεδρο τρίτο προς το Cedefop πρόσωπο που υποδεικνύεται από τον πρόεδρο του

διοικητικού του συμβουλίου, αυτό δε κατόπιν γνωμοδοτήσεως του διευθυντή του και της επιτροπής του προσωπικού.

89 Εντούτοις, ο προσφεύγων ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης δηλώνει μόνον ότι οι εκτιμήσεις του όσον αφορά την απόδοση και τις ικανότητες της κας C. τις οποίες διαβίβασε στη διεύθυνση ήσαν «νόμιμες» και αποτελούσαν μέρος των υπηρεσιακών καθηκόντων και υποχρεώσεών του, υπό την ιδιότητά του του ιεραρχικώς ανωτέρου της ενδιαφερομένης.

90 Αυτοί οι κατηγορηματικοί ισχυρισμοί, που δεν στηρίζονται σε στοιχεία αρκούντως συγκεκριμένα, ακριβή και συγκλίνοντα, δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η ΑΣΣΑ και η επιτροπή προσφυγών υπέπεσαν σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ως προς τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C., ενόψει ιδίως των εγγράφων που έχει στην κατοχή της η διεύθυνση και που παρατίθενται στη σκέψη 87 της παρούσας αποφάσεως.

91 Επιπλέον, από τον φάκελο προκύπτει ότι, παρά τις υπομνήσεις του διευθυντή και του αναπληρωτή διευθυντή του Cedefop, ο προσφεύγων, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, παρέλειψε να συντάξει την έκθεση βαθμολογίας της κας C. για το έτος 2004, πράγμα το οποίο, στην πραγματικότητα, καθιστούσε αδύνατο στην ενδιαφερομένη να αμφισβητήσει τυπικώς τις ενδεχόμενες αρνητικές εκτιμήσεις του ιεραρχικώς ανωτέρου της που θα περιείχε αυτή η έκθεση αν είχε συνταχθεί εγκαίρως.

92 Το γεγονός ότι η απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. δεν ελήφθη τυπικώς από τον προσφεύγοντα, αλλά από την ΑΣΣΑ, δεν είναι λυσιτελές, εφόσον στον προσφεύγοντα δεν προσάπτεται ότι εξέφρασε αρνητική εκτίμηση ως προς την ανανέωση της συμβάσεως της κας C., αλλ' ότι, λόγω προσωπικής εχθρότητας έναντι αυτής, ενήργησε με αθέμιτα τεχνάσματα με σκοπό να

επηρεάσει, κατά τρόπο καθοριστικό, την απόφαση του κ. van Rens της 11ης Αυγούστου 2005.

93 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων δεν επιτρέπει να τεθεί υπό αμφισβήτηση το αληθές των πραγματικών στοιχείων που δέχτηκε σε βάρος αυτού η διεύθυνση του Cedefop. Ειδικότερα, οι βεβαιώσεις του κ. C., του κ. van Rens και της κας P., που προσκόμισε ο προσφεύγων, φέρουσες ημερομηνία, η πρώτη, 14 Ιουνίου 2006 και, οι δύο άλλες, 15 Ιουνίου 2006, και επομένως μεταγενέστερες της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, δεν μπορούν να αποδείξουν την ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως από την οποία να πάσχει η εν λόγω απόφαση.

94 Πράγματι, καταρχάς, όσον αφορά την κατάθεση του κ. C., επιβάλλεται η διαπίστωση ότι βρίσκεται σε αντίθεση προς τα ηλεκτρονικά μηνύματα που απηύθυνε ο ίδιος, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο 2005, στον πρώην διευθυντή του Cedefop, καθώς και προς την κατάθεσή του της 19ης Ιανουαρίου 2006 στο πλαίσιο της έρευνας που διεξήγαγε η OLAF σχετικά με το νομότυπο των διαδικασιών συνάψεως συμβάσεων του Cedefop αναφορικά με τα έτη 2001 έως 2005, απ' όπου προκύπτει μεταξύ άλλων ότι ο προσφεύγων είχε ασκήσει πίεση σ' αυτόν για να τον βοηθήσει να «σκοτώσει το μικρό ζώο», σύμφωνα με τη διατύπωση που χρησιμοποίησε ο προσφεύγων. Αυτές οι αντιφάσεις πλήττουν την αξιοπιστία της καταθέσεως του κ. C., της 14ης Ιουνίου 2006, την οποία ο προσφεύγων επικαλείται ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

95 Το ίδιο ισχύει με τις καταθέσεις:

— του κ. van Rens, ο οποίος, ακριβώς, εξέδωσε την απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. και ο οποίος δέχεται ότι ενήργησε με τον τρόπο αυτό κατόπιν διατυπώσεως σχετικής γνώμης εκ μέρους του προσφεύγοντος, καθώς και

— της κας Ρ. η οποία, ενώ εργαζόταν στη γραμματεία του προσφεύγοντος, υπήρξε ακριβώς, σύμφωνα με άλλες μαρτυρίες που περιλαμβάνονται στη δικογραφία, αυτόπτης μάρτυρας των χειρισμών που προσάπτονται στον προσφεύγοντα· επιπλέον, οι απερίφραστες και σοβαρές κατηγορίες που περιλαμβάνονται στην κατάθεση της κας Ρ., χωρίς να στηρίζονται σε κανένα πρόσφορο και συγκλίνον στοιχείο, σε βάρος των ιεραρχικώς ανωτέρων του και των συναδέλφων του, και ιδίως των θεσμικών οργάνων εκπροσώπησης του προσωπικού, επίσης στερούνται οιασδήποτε αποδεικτικής ισχύος [μεταξύ άλλων, στην εν λόγω κατάθεση, περιλαμβάνονται τα εξής: «τα μέλη της επιτροπής προσωπικού καθώς και του συνδικάτου μισούσαν –και μισούν– θανάσιμα τον κ. Λογγινίδη[·] έφτασαν στο σημείο να του επιτίθενται ακόμη και σε προσωπικό επίπεδο (κατασκευάζοντας εις βάρος του κατηγορίες) καθώς και να τον δυσφημούν με λιβελογραφήματα που δημοσιεύονταν στο εσωτερικό διαδίκτυο του Cedefop […] [εκπρόσωποι του συνδικάτου καθώς και της επιτροπής προσωπικού με πλησίασαν προκειμένου να με πείσουν να καταθέσω κατά του κ. Λογγινίδη ψευδή γεγονότα για ψυχολογική βία […]. Ο κ. Λογγινίδης είναι θύμα των λόμπι και της παρασκηνιακής δράσης, καθώς και της πλεκτάνης που έστησαν (κατ' αυτού […]) ενόψει της αλλαγής Διευθύνσεως στο Cedefop»].

96 Τέλος, η απόφανση επί του αιτήματος που υπέβαλε ο προσφεύγων για την απόσυρση δύο δηλώσεων, στο οποίο αναφέρεται η σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, παρέλκει εφόσον το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν βασίζεται στα έγγραφα αυτά προκειμένου να αιτιολογήσει τη θέση του επί του παρόντος λόγου.

97 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του λόγου που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

98 Κατά τον προσφεύγοντα, ο πραγματικός σκοπός της αποφάσεως περί απολύσεως ήταν η απομάκρυνση ενός υπαλλήλου ο οποίος είχε υποστηρίξει με σθένος τα συμφέροντα της υπηρεσίας, όπως αυτά εκφράζονταν από τον πρώην διευθυντή του Cedefop, και ο οποίος εκ του λόγου τούτου είχε έρθει κατ' επανάληψη σε αντίθεση με άλλα μέλη του προσωπικού.

99 Η απόλυση του προσφεύγοντος λόγω της υποθέσεως της κας C. στηρίχθηκε εξ ολοκλήρου στις συκοφαντίες ορισμένων υπαλλήλων του Cedefop (πιθανότατα και της ίδιας της κας C.). Δεδομένου ότι η διευθύντρια του Cedefop ανέλαβε τα καθήκοντά της σε χρόνο μεταγενέστερο των σχετικών γεγονότων, αυτή δεν μπορούσε, κατά τον προσφεύγοντα, ούτε να τα γνωρίζει ούτε να εκφέρει ίδια κρίση επ' αυτών. Συνεπώς, η απόφαση περί απολύσεως δεν ήταν δυνατό να έχει ληφθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

100 Όσον αφορά ειδικότερα την απόφαση περί μη ανανεώσεως της συμβάσεως της κας C., η επιτροπή προσφυγών δέχθηκε ως αυταπόδεικτες την υπέρβαση της διακριτικής ευχέρειας της ΑΣΣΑ και την κατάχρηση εξουσίας, που προέβαλε η ενδιαφερομένη για να αμφισβητήσει την εν λόγω απόφαση.

101 Από τη στιγμή που η νέα διευθύντρια του Cedefop ανέλαβε τα καθήκοντά της, ξεκίνησε μια βίαιη, αδικαιολόγητη και απαράδεκτη επίθεση κατά του προσφεύγοντος, με τελικό σκοπό την οριστική του απομάκρυνση από το Cedefop σε συνδυασμό με τη σπίλωση της επαγγελματικής του τιμής και της προσωπικότητάς του. Τον Φεβρουάριο 2006 κυκλοφόρησαν προς τον σκοπό αυτό ψευδείς και συκοφαντικές επιστολές που κατηγορούσαν τον προσφεύγοντα παντελώς αστήρικτα για πράξεις όλως ασυμβίβαστες με τον χαρακτήρα και το επαγγελματικό του ήθος.

102 Το Cedefop φρονεί ότι, λαμβάνοντας υπόψη τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 74 έως 83 της παρούσας αποφάσεως και που δικαιολογούν την απόφαση περί απολύσεως, δεν τίθεται ζήτημα κατάχρησης εξουσίας. Δεν υφίσταται η ελάχιστη ένδειξη που να επιτρέπει τον ισχυρισμό ότι η εν λόγω απόφαση ελήφθη προκειμένου να επιτευχθούν άλλοι σκοποί από αυτούς οι οποίοι προβλήθηκαν.

103 Όσον αφορά, ειδικότερα, το γεγονός ότι οι ημερομηνίες των αποφάσεων περί απολύσεως και περί εκ νέου προσλήψεως της κας C., σχεδόν συμπίπτουν, αυτό δεν έχει καμία σχέση με μια δήθεν «συνομωσία» ούτε αποδεικνύει την ύπαρξη κατάχρησης εξουσίας. Η όλη προσπάθεια του προσφεύγοντος να πείσει για την ύπαρξη «ενορχηστρωμένης επίθεσης» σε βάρος του εκφράζει βούληση αποπροσανατολισμού του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

104 Από τη νομολογία συνάγεται ότι μια πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον εφόσον προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, κρισίμων και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό στόχο να επιτευχθούν σκοποί άλλοι εκτός αυτών που αναφέρθηκαν ή την καταστρατήγηση διαδικασίας που ειδικώς προβλέπεται από τη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των σχετικών καταστάσεων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 24, και της 14ης Μαΐου 1998, C-48/96 P, Windpark Groothusen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2873, σκέψη 52· απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Δεκεμβρίου 2005, T-146/04, Gorostiaga Atxalandabaso κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2005, σ. II-5989, σκέψη 145).

105 Ο προσφεύγων δεν προσκόμισε τέτοια στοιχεία. Αντιθέτως, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η απόφαση περί απολύσεως εκδόθηκε, χωρίς να αποδειχθεί η ύπαρξη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως, κυρίως λόγω της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας που κατέληξε στην απόφαση να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C., γεγονός το οποίο πράγματι έπληξε τη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ του προσφεύγοντος και της διευθύνσεως του Cedefop.

106 Συνεπώς, ο λόγος που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

107 Ο προσφεύγων θωρεί ότι, αν υποτεθεί ότι είχε παραβεί τις υποχρεώσεις του στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C. ή σε οιοδήποτε άλλο πλαίσιο, θα ήταν εύλογο να κινηθεί εναντίον του πειθαρχική διαδικασία, σύμφωνα με το παράρτημα IX του ΚΥΚ, κάτι που θα του παρείχε τη δυνατότητα, με κάθε διαφάνεια, να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του και να «αμυνθεί» κατά τέτοιων κατηγοριών. Αντ' αυτού, η ΑΣΣΑ προτίμησε τη βαρύτερη κύρωση, ήτοι να τον απολύσει, χωρίς καμία προηγούμενη ακρόασή του.

108 Ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι, στις 2 Φεβρουαρίου 2006, περιήλθε στη διοίκηση η καταγγελία του κ. Τ. Για την υπόθεση αυτή, η επιτροπή έρευνας ουδέποτε κάλεσε τον προσφεύγοντα να παρουσιάσει τις παρατηρήσεις του, παρά τα σχετικά αιτήματα του τελευταίου.

109 Ομοίως, ούτε η διοίκηση ούτε η επιτροπή προσφυγών εξέτασαν σε κάποιο στάδιο της διαδικασίας επί της υποθέσεως της κας C. τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος και τα αποδεικτικά του μέσα.

110 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι δεν θέλησε να εμφανιστεί ενώπιον της επιτροπής προσφυγών στην υπόθεση της κας C., διότι είχε αρνηθεί να συμμετάσχει στη συνεδρίαση επιτροπής η οποία κατά τη γνώμη του είχε παράνομη σύνθεση.

111 Αντιθέτως, εμφανίστηκε ενώπιον της επιτροπής κατά την εξέταση της δικής του διοικητικής ενστάσεως, στις 23 Μαΐου 2006. Εντούτοις, η επιτροπή προσφυγών δεν έκρινε σκόπιμο να του υποβάλει οποιαδήποτε ερώτηση σχετικά με την υπόθεση της κας C., δηλαδή σχετικά με τους λόγους για τους οποίους, σύμφωνα με το κείμενο της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του που έλαβε η ίδια επιτροπή, η ΑΣΣΑ αποφάσισε την απόλυσή του. Η ίδια επιτροπή εξέτασε επίσης τη διευθύντρια του Cedefop, η οποία εντούτοις είχε αναλάβει τα καθήκοντα της μετά τα γεγονότα σχετικά με τη μη ανανέωση της συμβάσεως της κας C. και η οποία επομένως δεν ήταν σε θέση να κρίνει ούτε τη συμπεριφορά και την κρίση του προσφεύγοντος ούτε τα προσόντα της κας C. Συνεπώς, η επιτροπή προσφυγών αποστέρησε τον ενδιαφερόμενο του δικαιώματός του σε ακρόαση και προσέβαλε με τον τρόπο αυτό τα δικαιώματά του άμυνας.

112 Το Cedefop φρονεί ότι οι αιτιάσεις που αφορούν την απόφαση της επιτροπής προσφυγών της 24ης Μαΐου 2006 είναι αβάσιμες.

113 Όσον αφορά, ειδικότερα, την αιτίαση ότι η επιτροπή προσφυγών εξέλαβε ως δεδομένα τα πραγματικά περιστατικά που είχαν διαπιστωθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας διοικητικής ενστάσεως της κας C. προκειμένου βάσει αυτών να εκτιμήσει το βάσιμο της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος, το Cedefop αντιτάσσει ότι η εν λόγω επιτροπή δεν έκρινε την περίπτωση του προσφεύγοντος αποκλειστικά και μόνο με βάση την υπόθεση της κας C. Εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων, ενώ κλήθηκε να καταθέσει στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως ενώπιον της επιτροπής προσφυγών, δεν το έπραξε. Τίποτε

δεν του απαγόρευε να προβάλει, στο πλαίσιο αυτό, την παράνομη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών. Επιπλέον, είχε υποβάλει γραπτά σημειώματα προς την επιτροπή προσφυγών και προς τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου του Cedefop.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

114 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, δυνάμει του άρθρου 47 του ΚΛΠ, η ΑΣΣΑ έχει την εξουσία να καταγγείλει σύμβαση αορίστου χρόνου έκτακτου υπαλλήλου τηρώντας την προθεσμία καταγγελίας που προβλέπεται στη σύμβαση και μετά πάροδο της οποίας τίθεται σε ισχύ η απόφαση περί απολύσεως.

115 Όπως ήδη τονίστηκε στη σκέψη 84 της παρούσας αποφάσεως, υπό την επιφύλαξη της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που βαρύνει την ΑΣΣΑ, η τελευταία διαθέτει, σχετικώς, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.

116 Υπό τις συνθήκες αυτές, σε περίπτωση πταίσματος που μπορεί να δικαιολογήσει την απόλυση εκτάκτου υπαλλήλου, τίποτε δεν υποχρεώνει την ΑΣΣΑ να προτιμήσει να κινήσει πειθαρχική διαδικασία κατ' αυτού παρά να προσφύγει στην ευχέρεια μονομερούς καταγγελίας της συμβάσεως που προβλέπει το άρθρο 47, στοιχείο γ΄, του ΚΛΠ. Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η ΑΣΣΑ προτίθεται να απολύσει έκτακτο υπάλληλο, χωρίς προειδοποίηση, σε περίπτωση σοβαρής αθετήσεως των υποχρεώσεων που υπέχει, μπορεί να κινηθεί, όπως προβλέπει το άρθρο 49, παράγραφος 1, του ΚΛΠ, η πειθαρχική διαδικασία που προβλέπει το παράρτημα IX του ΚΥΚ για τους υπαλλήλους και εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους έκτακτους υπαλλήλους. Επιπλέον, τίποτε δεν εμποδίζει τη διοίκηση να κινήσει πειθαρχική διαδικασία ακόμη και μετά την καταγγελία της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου, με προειδοποίηση, αν εκ των υστέρων φαίνεται ότι τα γεγονότα που προσάπτονται στον ενδιαφερόμενο είναι αρκούντως σοβαρά ώστε να κινηθεί αυτή η διαδικασία.

117 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί ότι ο ουσιαστικός λόγος της απολύσεως ήταν η απώλεια εμπιστοσύνης της διευθύντριας του Cedefop προς τον προσφεύγοντα, ο οποίος κατείχε θέση στελέχους, χωρίς να έχει γίνει δεκτός πειθαρχικός λόγος σε βάρος του τελευταίου κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως.

118 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά ενός προσώπου, η οποία είναι δυνατόν να καταλήξει στην έκδοση βλαπτικής πράξης, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να εξασφαλίζεται ακόμα και αν δεν υπάρχει οιαδήποτε ειδική ρύθμιση (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1986, 234/84, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2263, σκέψη 27· της 5ης Οκτωβρίου 2000, C-288/96, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8237, σκέψη 99, και της 9ης Νοεμβρίου 2006, C-344/05 P, Επιτροπή κατά De Bry, Συλλογή 2006, σ. I-10915, σκέψη 37).

119 Η αρχή αυτή απαιτεί να παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να διατυπώσει λυσιτελώς την άποψή του σχετικά με τα στοιχεία που μπορεί να γίνουν δεκτά σε βάρος του στην επικείμενη πράξη (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Βέλγιο κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 27· του Δικαστηρίου της 3ης Οκτωβρίου 2000, C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8147, σκέψη 99, και Επιτροπή κατά De Bry, προαναφερθείσα, σκέψη 38).

120 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ήταν σε θέση, κατά τη διάρκεια της συζητήσεώς του με τη διευθύντρια του Cedefop, στις 23 Νοεμβρίου 2005, να αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά που είχαν γίνει δεκτά σε βάρος του. Μία εβδομάδα, κατά τη διάρκεια της οποίας μπορούσε ακόμη να υπερασπίσει τον εαυτό του, παρήλθε μεταξύ της συζητήσεως αυτής και της εκδόσεως της αποφάσεως περί απολύσεως.

121 Συνεπώς, ο λόγος που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας πρέπει να απορριφθεί.

122 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή καθόσον βάλλει κατά της αποφάσεως περί απολύσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. *Επί της αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

123 Απορρίπτοντας την αίτησή του περί αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, το Cedefop δεν έλαβε υπόψη την κακή κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος, που του απαγόρευσε να αναζητήσει εργασία κατά τη διάρκεια των τριών μηνών της προθεσμίας καταγγελίας. Το γεγονός αυτό έπρεπε να ληφθεί υπόψη από τη διοίκηση και να δικαιολογήσει τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως.

124 Το Cedefop αντιτάσσει ότι ο προσφεύγων δεν του είχε επισημάνει την κακή κατάσταση της υγείας του όταν είχε υποβάλει το αίτημα αναστολής εκτελέσεως με τη διοικητική ένστασή του ενώπιον της επιτροπής προσφυγών.

125 Επιπλέον, σύμφωνα με τη νομολογία, για τη χορήγηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να συντρέχουν πολλές προϋποθέσεις: η προσφυγή πρέπει να είναι prima facie βάσιμη, το κοινοτικό συμφέρον πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και ο προσφεύγων οφείλει να αποδείξει ότι θα υφίστατο ζημία τέτοια που να δικαιολογεί αναστολή της εκτελέσεως της επίμαχης αποφάσεως. Το Cedefop παρατηρεί ότι τέτοιο αίτημα δεν υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

126 Πρέπει να υπομνησθεί, κατ' αρχάς, ότι κάθε υπάλληλος ή πρόσωπο που αναφέρεται στον ΚΥΚ, το οποίο άσκησε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 4, του εν λόγω ΚΥΚ, να προσφύγει αμέσως στον κοινοτικό δικαστή υπό τον όρο ότι, στην προσφυγή του, επισυνάπτεται αίτηση αναστολής της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή των προσωρινών μέτρων. Στην περίπτωση αυτή, η κυρία διαδικασία ενώπιον του κοινοτικού δικαστή αναστέλλεται μέχρι να ληφθεί ρητή ή σιωπηρή απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως.

127 Επιβάλλεται η διαπίστωση, εν προκειμένω, ότι ο προσφεύγων δεν έκανε χρήση του δικαιώματος που προβλέπει το άρθρο 91, παράγραφος 4, του ΚΥΚ.

128 Εξάλλου, από το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών προκύπτει ότι «[η] άσκηση διοικητικής ενστάσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα[· ε]ντούτοις, η επιτροπή προσφυγών δύναται, οσάκις ο υποβαλών τη διοικητική ένσταση διατρέχει κίνδυνο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας λόγω της προσβαλλομένης πράξεως, να προτείνει στον διευθυντή να αναστείλει την εκτέλεση της πράξεως αυτής έως την έκδοση της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών», δεδομένου ότι «[η] απόφαση αναστολής, σ' αυτήν την περίπτωση, ανήκει [...] αποκλειστικώς στην αρμοδιότητα του διευθυντή».

129 Εν προκειμένω, η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, της 28ης Φεβρουαρίου 2006, περιείχε αίτημα αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, βασιζόμενο μόνο στη σοβαρή και ανεπανόρθωτη οικονομική και ηθική ζημία που θα μπορούσε να του προκαλέσει η άμεση εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Cedefop ότι δεν έλαβε υπόψη την κακή κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος κατά την εξέταση του αιτήματος αναστολής της εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως.

130 Το γεγονός ότι ούτε η ΑΣΣΑ ούτε η επιτροπή προσφυγών έλαβαν υπόψη την ασθένεια του προσφεύγοντος, η οποία επήλθε μετά την άσκηση της διοικητικής ενστάσεώς του, όπως ο ενδιαφερόμενος ισχυρίζεται στο υπόμνημά του απαντήσεως, δεν μπορεί να καταστήσει άκυρη την απορριπτική απόφαση επί του αιτήματος αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, εφόσον το γεγονός αυτό δεν αποδεικνύει, αυτό καθεαυτό, την ύπαρξη σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, η οποία και μόνο μπορεί να δικαιολογήσει αυτή την αναστολή.

131 Επιπλέον, όσον αφορά τη λύση συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου αορίστου χρόνου, το άρθρο 47, στοιχείο γ΄, περίπτωση i, του ΚΛΠ προβλέπει ρητώς ότι η προθεσμία καταγγελίας δεν μπορεί να αρχίσει ή αναστέλλεται κατά τη διάρκεια αναρρωτικής άδειας εφόσον αυτή η αναρρωτική άδεια δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες, διάταξη από την οποία προκύπτει ότι η αναρρωτική άδεια δεν αποτελεί αυτή καθεαυτή γεγονός δυνάμενο να δικαιολογήσει αναστολή εκτελέσεως αποφάσεως περί απολύσεως.

132 Πρέπει να προστεθεί σχετικώς ότι η προθεσμία καταγγελίας της συμβάσεως του προσφεύγοντος ανεστάλη ακριβώς κατά τη διάρκεια της αναρρωτικής του αδείας, η οποία άρχισε κατά τις επόμενες της αναγγελίας της απολύσεώς του ημέρες.

133 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή, καθόσον βάλλει κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως περί απολύσεως, πρέπει να απορριφθεί, η δε εξέταση του παραδεκτού της παρέλκει.

4. *Επί της αποφάσεως περί τοποθετήσεως σε νέα θέση*

Επιχειρήματα των διαδίκων

134 Προς στήριξη του αιτήματός του περί ακυρώσεως της αποφάσεως περί τοποθετήσεως σε νέα θέση, ο προσφεύγων βασίζεται στην ίδια επιχειρηματολογία με αυτήν που προέβαλε για να αποδείξει τη μη νομιμότητα της αποφάσεως περί απολύσεως. Η τοποθέτησή του σε νέα θέση ήταν αντίθετη προς το συμφέρον της υπηρεσίας και αποτέλεσε αδικαιολόγητο υποβιβασμό.

135 Η επιτροπή προσφυγών δικαιολόγησε την απόφαση περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση, με την απόφασή της της 24ης Μαΐου 2006, λόγω της ανάγκης εξασφαλίσεως της καλής λειτουργίας της υπηρεσίας, μετά την εκ νέου πρόσληψη της κας C. και την τοποθέτηση της τελευταίας στην ίδια υπηρεσία στην οποία προηγουμένως είχε καθήκοντα βοηθού. Η επιτροπή προσφυγών και το Cedefop επιδίωκαν εν γένει με τον τρόπο αυτό να αναγνωριστεί απεριόριστη διακριτική ευχέρεια της ΑΣΣΑ υπέρ της κας C., αλλά σε βάρος του προσφεύγοντος, παραβιάζοντας την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

136 Το Cedefop υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, για να θεωρηθεί ότι μέτρο αναδιοργανώσεως των υπηρεσιών προσβάλλει τα δικαιώματα που αντλεί ο υπάλληλος από τον ΚΥΚ, και για να μπορεί, επομένως, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής, δεν αρκεί το μέτρο αυτό να συνεπάγεται μεταβολή, ακόμη δε και κάποια μείωση των καθηκόντων του υπαλλήλου, αλλά πρέπει τα νέα καθήκοντα, στο σύνολό τους, να υπολείπονται αισθητά αυτών που αντιστοιχούν στον βαθμό και στη θέση του υπαλλήλου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 1990, Τ-46/89, Pitrone κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-577, σκέψη 35). Όμως, εν προκειμένω, ο βαθμός του προσφεύγοντος είναι απολύτως σύμφωνος με την τοποθέτησή του στη θέση του συμβούλου, ενόψει των διευκρινίσεων που παρέχονται με την επιστολή της διευθύντριας της 30ής Νοεμβρίου 2005.

137 Συνεπώς, εν προκειμένω, δεν υφίσταται ούτε υπέρβαση των ορίων της διακριτικής ευχέρειας ούτε κατάχρηση εξουσίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

138 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, τα θεσμικά και λοιπά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς τη διοργάνωση των υπηρεσιών τους σε συνάρτηση με τις αποστολές που τους ανατίθενται και, επομένως, και ως προς την τοποθέτηση του προσωπικού τους, υπό τον όρον εντούτοις ότι η τοποθέτηση αυτή γίνεται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και τηρουμένης της ισοδυναμίας των θέσεων. Λαμβάνοντας υπόψη την έκταση της εξουσίας εκτιμήσεως των θεσμικών οργάνων κατά την αξιολόγηση του συμφέροντος της υπηρεσίας, ο έλεγχος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης πρέπει να περιορίζεται στην εξέταση του ζητήματος αν η ΑΣΣΑ παρέμεινε εντός αποδεκτών ορίων και δεν έκανε κατάχρηση της εξουσίας της εκτιμήσεως κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Μαρτίου 2001, Τ-100/00, Campoli κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2001, σ. I-A-71 και II-347, σκέψη 41 · της 16ης Απριλίου 2002, Τ-51/01, Fronia κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-43 και II-187, σκέψη 50, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2004, Τ-325/02, Soubies κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-241 και II-1067, σκέψη 50).

139 Πρώτον, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η επίμαχη τοποθέτηση σε νέα θέση, διαρκούσης της προθεσμίας προειδοποιήσεως πριν από την απόλυση του προσφεύγοντος, πραγματοποιήθηκε προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

140 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, την τοποθέτηση του προσφεύγοντος σε νέα θέση επέβαλαν οι ίδιοι λόγοι που δικαιολογούν την απόφαση περί απολύσεως. Όμως, όπως και στο πλαίσιο των επικρίσεων που διατύπωσε κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως, ο προσφεύγων δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο δυνάμενο να αποδείξει την ύπαρξη πρόδηλου σφάλματος διαπραχθέντος ως προς αυτόν από το Cedefop κατά την εκτίμηση του συμφέροντος της υπηρεσίας πριν την απόφαση περί τοποθετήσεώς του σε νέα θέση.

141 Δεύτερον, η μομφή που διατύπωσε ο προσφεύγων ότι «υποβιβάστηκε», λόγω της μετακινήσεώς του, από τη θέση του προϊσταμένου της Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων στη θέση συμβούλου του Cedefop, δεν ευσταθεί.

142 Σχετικώς, ο προσφεύγων δεν μπορεί να αντλεί επιχείρημα από τη σύγκριση μεταξύ των νέων του καθηκόντων και αυτών που ασκούσε προηγουμένως. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, σε περίπτωση μεταβολής των καθηκόντων που ανατέθηκαν σε έναν υπάλληλο, ο κανόνας της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως δεν συνεπάγεται σύγκριση μεταξύ των τωρινών και των προηγουμένων αρμοδιοτήτων του ενδιαφερομένου, αλλά μεταξύ των τωρινών αρμοδιοτήτων του και του βαθμού του στην ιεραρχία (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1992, Τ-59/91 και Τ-79/91, Eppe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2061, σκέψη 49, και Soubies κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 55).

143 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, προκειμένου να θεωρηθεί ότι απόφαση περί τοποθετήσεως σε άλλη θέση έρχεται σε αντίθεση προς τον κανόνα της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, δεν αρκεί αλλαγή, ακόμα δε και κάποια μείωση των καθηκόντων του υπαλλήλου, αλλά πρέπει τα νέα του καθήκοντα, στο σύνολό τους, να υπολείπονται αισθητά αυτών που αντιστοιχούν στον βαθμό του και τη θέση του, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως, της σημασίας και της εκτάσεώς τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1988, 19/87, Hecq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1681, σκέψη 7· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 28ης Μαΐου 1998, Τ-78/96 και Τ-170/96, W κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-239 και II-745, σκέψη 104, και Fronia κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 53).

144 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ουδόλως απέδειξε ότι τα νέα καθήκοντα που του ανατέθηκαν μετά την τοποθέτησή του σε νέα θέση και τα οποία περιγράφονται εν μέρει στη σκέψη 21 της παρούσας αποφάσεως, υπολείπονται, στο σύνολό τους, αισθητά αυτών ενός συμβούλου με βαθμό A*8. Αντιθέτως, δεν παρέλειψε να τονίσει τη σπουδαιότητα και την ποιότητα των υπηρεσιών του στο πλαίσιο των νέων του καθηκόντων στο υπόμνημά του απαντήσεως.

145 Τέλος, η αιτίαση που στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, με την αιτιολογία ότι η κα C. είχε τύχει καλύτερης μεταχειρίσεως από τη διεύθυνση του Cedefop απ' ό,τι ο προσφεύγων, δεν μπορεί, κατά μείζονα λόγο, να γίνει δεκτή, δεδομένου ότι η κατάσταση των δύο υπαλλήλων, προδήλως, δεν ήταν συγκρίσιμη. Ειδικότερα, στη διοίκηση απόκειται να συναγάγει τις συνέπειες, ως προς την κα C., από την απόφαση της επιτροπής προσφυγών, της 9ης Μαρτίου 2006, με την οποία έγινε δεκτή η διοικητική ένσταση της ενδιαφερομένης.

146 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί καθόσον βάλλει κατά της αποφάσεως περί τοποθετήσεως σε νέα θέση.

5. *Επί της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005 με την οποία η διεύθυνση του Cedefop τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών*

Επιχειρήματα των διαδίκων

147 Πρώτον, κατά το Cedefop, το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, είναι απαράδεκτο, διότι η απόφαση αυτή έχει γενικό χαρακτήρα και δεν συνδέεται άμεσα με τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος. Πρόκειται για μέτρο εσωτερικής αναδιοργανώσεως.

148 Ο προσφεύγων αντιτάσσει ότι η συμμετοχή υπαλλήλου σε δραστηριότητες επωφελείς για την υπηρεσία και, εν προκειμένω, στην επιτροπή προσφυγών αυξάνει τις πιθανότητές του προαγωγής. Τονίζει επίσης την αρνητική επαγγελματική εικόνα που συνδέεται με το πρόσωπό του λόγω της αδικαιολόγητης απομακρύνσεώς του από την επιτροπή προσφυγών ενώ κανένα μέτρο αυτού του είδους είχε ουδέποτε έως τότε ληφθεί από της συστάσεως του οργάνου αυτού το 2000.

149 Από τη νομολογία προκύπτει ότι τα μέτρα γενικού χαρακτήρα που έχουν δυσμενείς συνέπειες στην προαγωγή υπαλλήλου μπορούν να προσβάλλονται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Ιουνίου 1975, 79/74, Küster κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 235, σκέψη 6, και της 11ης Μαΐου 1978, 25/77, De Roubaix κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 347, σκέψη 8).

150 Επί της ουσίας, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, κατά το άρθρο 4 της αποφάσεως περί της εξετάσεως των διοικητικών ενστάσεων, το οποίο προβλέπει τη σύσταση επιτροπής προσφυγών, η διάρκεια της θητείας της εν λόγω επιτροπής και, ως εκ τούτου, και η διάρκεια της θητείας των μελών της είναι τριετής. Το άρθρο αυτό προβλέπει ακόμη ότι τα μέλη της επιτροπής που αποχωρούν πριν από τη λήξη της θητείας τους αντικαθίστανται από πρόσωπα που τοποθετούνται από τις αρμόδιες αρχές. Συνεπώς, δεν είναι δυνατή η αποπομπή των μελών αυτών κατά τη διάρκεια της θητείας τους για κανέναν άλλο λόγο.

151 Συνεπώς, εν προκειμένω, μέχρι τις 11 Νοεμβρίου 2005, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, οι τοποθετήσεις μελών της εν λόγω επιτροπής κατά τη διάρκεια της θητείας της αφορούσαν αποκλειστικά και μόνον αντικαταστάσεις μελών που είχαν αποχωρήσει από την επιτροπή αυτή αυτοβούλως. Όμως, ο προσφεύγων ουδέποτε παραιτήθηκε από την επιτροπή προσφυγών.

152 Η εσπευσμένη και παράνομη αποπομπή του προσφεύγοντος από την επιτροπή προσφυγών, πριν ακόμη ληφθεί η απόφαση περί απολύσεως, δεν υπήρξε συμπτωματική, λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας κατά την οποία η κα C. άσκησε τη διοικητική ένστασή της. Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται μεταξύ άλλων και από το περιεχόμενο της εν λόγω διοικητικής ενστάσεως, «που συνίσταται σε αβάσιμες, αναληθείς, προσβλητικές και συκοφαντικές αναφορές κατά του προσφεύγοντος». Λαμβάνοντας υπόψη την ενυπόγραφη δημόσια υποστήριξη της κας C. από τρία τουλάχιστον μέλη της επιτροπής προσφυγών, η ακύρωση της αποφάσεως του πρώην διευθυντή του Cedefop περί μη ανανεώσεως της συμβάσεως της τελευταίας, μπορούσε, κατά τον προσφεύγοντα, να θεωρηθεί

βεβαία, υπό την προϋπόθεση ότι ο προσφεύγων δεν θα συμμετείχε ως μέλος της επιτροπής στην εξέταση της διοικητικής ενστάσεως της κας C.

153 Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, λόγω της παρουσίας στην επιτροπή προσφυγών της κας Β., η οποία συνδεόταν στενά με την κα C., και της προέδρου της συνδικαλιστικής ενώσεως, η οποία δημοσίως εκφράστηκε κατά του προσφεύγοντος, η σύνθεση της εν λόγω επιτροπής ήταν αντίθετη προς την αρχή της αμερόληπτης κρίσεως.

154 Το Cedefop αντιτάσσει ότι η κα Μ., η οποία αντικατέστησε τον προσφεύγοντα στην επιτροπή προσφυγών ως εκπρόσωπος της διοικήσεως, είχε προηγουμένως οριστεί προϊσταμένη του τμήματος ανθρώπινου δυναμικού του Cedefop. Όμως, ο προσφεύγων είχε οριστεί μέλος της επιτροπής προσφυγών όταν καταργήθηκε η θέση του προϊσταμένου της διοικήσεως. Η διευθύντρια έκρινε ότι η θέση της κας Μ. ως προϊσταμένης του τμήματος ανθρώπινου δυναμικού, σε συνδυασμό με τα προσόντα της, την καθιστούσαν πλέον κατάλληλη να αντιπροσωπεύει τη διοίκηση στην επιτροπή προσφυγών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

155 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρου 2 της αποφάσεως σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων, η επιτροπή προσφυγών αποτελείται από πέντε μέλη: δύο μέλη ορίζονται από τη διεύθυνση του Cedefop επιλεγομένων μεταξύ του προσωπικού του (αποκλειομένου του διευθυντή), δύο άλλα μέλη ορίζονται από τον πρόεδρο της επιτροπής προσωπικού, επίσης επιλεγόμενα μεταξύ του προσωπικού του Cedefop, ενώ ο πρόεδρος της επιτροπής προσφυγών επιλέγεται εκτός του προσωπικού του Κέντρου και διορίζεται από τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου, κατόπιν γνωμοδοτήσεως του διευθυντή του Cedefop και της επιτροπής προσωπικού.

156 Το άρθρο 4 της αποφάσεως σχετικά με την εξέταση των διοικητικών ενστάσεων προβλέπει ότι η επιτροπή προσφυγών ασκεί τα καθήκοντά της για περίοδο τριών ετών από της συστάσεώς της. Το άρθρο αυτό ορίζει ότι αν ένα από τα μέλη παραιτηθεί από τα καθήκοντά του πριν από τη λήξη της θητείας του, αντικαθίσταται από πρόσωπο που ορίζουν οι αρμόδιες αρχές.

157 Αντιθέτως, καμία διάταξη της αποφάσεως περί εξετάσεως των διοικητικών ενστάσεων δεν προβλέπει ότι, εκτός των περιπτώσεων της λήξεως της τριετούς θητείας, της αναχωρήσεως μέλους του Cedefop ή του θανάτου του, η θητεία ενός εκ των μελών της επιτροπής προσφυγών δεν μπορεί να τερματιστεί παρά μόνο με παραίτηση.

158 Επομένως, τίθεται το ερώτημα αν το άρθρο 4 της αποφάσεως περί εξετάσεως των διοικητικών ενστάσεων πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι, πριν από την τριετή λήξη της θητείας της επιτροπής προσφυγών, μόνον ο θάνατος, η παραίτηση ή η αποχώρηση από το Cedefop ενός μέλους θα έδινε το δικαίωμα στη διεύθυνση, τον πρόεδρο της επιτροπής προσωπικού ή τον πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου, ανάλογα με την περίπτωση, να προβεί στην αντικατάστασή του.

159 Αυτή η ερμηνεία δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, το άρθρο 4 της αποφάσεως περί της εξετάσεως των διοικητικών ενστάσεων, το οποίο προβλέπει τριετή περίοδο, αφορά μόνον την επιτροπή προσφυγών και όχι ένα έκαστο των μελών της ατομικώς. Αυτό σημαίνει ότι η σύνθεση της επιτροπής προσφυγών, αυτή καθεαυτή, πρέπει οπωσδήποτε να επανεξετάζεται κάθε τρία έτη, με την έκδοση νέας αποφάσεως περί ανανεώσεως της θητείας των μελών των οποίων έληξε η θητεία ή προβαίνοντας σε νέες τοποθετήσεις μελών. Πάντως, αυτό δεν εμποδίζει τις αρμόδιες αρχές να προβαίνουν, κατά τη διάρκεια της θητείας της επιτροπής, σε νέες τοποθετήσεις μελών προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

160 Πρέπει να τονιστεί σχετικώς ότι η επιτροπή προσφυγών είναι όργανο διοικητικό στο οποίο έχει ανατεθεί, με το άρθρο 1 της αποφάσεως περί της εξετάσεως των διοικητικών ενστάσεων, το καθήκον της αρμόδιας για τους διορισμούς

αρχής να απαντά στις ασκούμενες, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητικές ενστάσεις. Επομένως, το έργο της επιτροπής αυτής δεν έχει δικαιοδοτικό χαρακτήρα, αλλά συνίσταται στην εξεύρεση συμβιβαστικής λύσεως των διαφορών (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 2000, Τ-86/98, Γκουλούσης κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-5 και II-23, σκέψεις 60 και 61).

161 Η αντικατάσταση των μελών που εκπροσωπούν τη διοίκηση στο πλαίσιο της επιτροπής προσφυγών, διαρκούσης της τριετούς περιόδου, πρέπει προφανώς να ανταποκρίνεται στο συμφέρον της υπηρεσίας και δεν μπορεί να είναι αυθαίρετη, παρόλον ότι, κατά πάγια νομολογία, τα θεσμικά και λοιπά όργανα διαθέτουν, όπως έχει υπομνηστεί στη σκέψη 138 της παρούσας αποφάσεως, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στο πλαίσιο της διοργανώσεως των υπηρεσιών τους και της τοποθετήσεως του προσωπικού που έχουν στη διάθεσή τους.

162 Πάντως, εν προκειμένω, ο προσφεύγων ουδόλως απέδειξε ότι η διεύθυνση του Cedefop εξήλθε των ευλόγων ορίων και ότι άσκησε την εξουσία της εκτιμήσεως κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο λαμβάνοντας την απόφαση να τον αντικαταστήσει ως εκπρόσωπο της διοικήσεως στην επιτροπή προσφυγών με την προσφάτως διορισθείσα προϊσταμένη του τμήματος ανθρώπινου δυναμικού του Cedefop, κατόπιν του κλίματος εντάσεως που δημιουργήθηκε στο Κέντρο λόγω της αποφάσεως να μην ανανεωθεί η σύμβαση της κας C. Ειδικότερα, οι κατηγορηματικοί ισχυρισμοί του προσφεύγοντος σύμφωνα με τους οποίους η διευθύντρια του Cedefop επιδίωξε στην πραγματικότητα να τον καταδιώξει και να επηρεάσει αρνητικώς τις εργασίες της επιτροπής προσφυγών δεν στηρίζονται σε κανένα στοιχείο και στερούνται οιασδήποτε βάσεως.

163 Η αντικατάσταση του προσφεύγοντος στην επιτροπή προσφυγών, η οποία αποφασίστηκε στο πλαίσιο της κατανομής καθηκόντων μεταξύ των μελών του προσωπικού του Cedefop, εξάλλου, ουδόλως έθιξε τη σύμφωνα με τον ΚΥΚ θέση του, ούτε τον κανόνα της αντιστοιχίας μεταξύ βαθμού και θέσεως, καθόσον υπογραμμίστηκε ότι οι αρμοδιότητες του ενδιαφερομένου εντός της επιτροπής προσφυγών αντιπροσώπευαν δευτερεύουσα μόνο δραστηριότητα σε σχέση με τις αρμοδιότητες που αυτός ασκούσε τότε, ως προϊστάμενος της Υπηρεσίας Νομικών Θεμάτων και Διαχειρίσεως Συμβάσεων του Cedefop. Πρέπει να προστεθεί σχετικώς ότι, κατά πάγια νομολογία, η διοίκηση δεν

έχει καμία υποχρέωση να διοργανώνει τις υπηρεσίες της κατά τρόπο που να εξασφαλίζει σε κάποιον ενδιαφερόμενο υπάλληλο τη δυνατότητα να ασκεί ορισμένα καθήκοντα που θα του παράσχουν τη δυνατότητα αναβαθμίσεως της σταδιοδρομίας του και της συνακόλουθης προαγωγής του (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1981, 178/80, Bellardi-Ricci κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. 3187, σκέψη 19· απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, Τ-163/89, Sebastiani κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-715, σκέψη 33).

164 Τέλος, ως προς την αιτίαση που στηρίζεται σε παραβίαση της αρχής της αμερόληπτης κρίσεως, λόγω της παρουσίας, στην επιτροπή προσφυγών, δύο προσώπων που είχαν σε μεγάλο βαθμό εμπλακεί στην υπόθεση της κας C., αρκεί η διαπίστωση ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε, εν πάση περιπτώσει, κανένα αρκούντως σοβαρό στοιχείο δυνάμενο να αποδείξει ότι η επιτροπή προσφυγών, η οποία εξάλλου δεν ασκεί δικαιοδοτικά καθήκοντα, όπως ήδη αναφέρθηκε στη σκέψη 160 της παρούσας αποφάσεως, δεν εξέτασε την ένστασή του με αμεροληψία και κατά μη αυθαίρετο τρόπο.

165 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει, χωρίς να συντρέχει λόγος να δοθεί απάντηση στον περί απαραδέκτου ισχυρισμό που προέβαλε το Cedefop, ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί, καθόσον βάλλει κατά της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2005 με την οποία η διεύθυνση του Cedefop τροποποίησε τη σύνθεση της επιτροπής προσφυγών.

6. *Επί της αποφάσεως με την οποία η επιτροπή προσφυγών τροποποίησε τον εσωτερικό της κανονισμό*

Επιχειρήματα των διαδίκων

166 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, πριν από την τροποποίηση που επήλθε στις 14 Νοεμβρίου 2005, το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών προέβλεπε ότι, σε περίπτωση που τα μέλη της εν λόγω επιτροπής δεν μπορούσαν να παραστούν σε συνεδρίαση, μπορούσαν να αντικατασταθούν από τους αναπληρωτές τους (τους οποίους τα ίδια τα μέλη υποδείκνυαν και όχι ο διευθυντής, για λόγους διαφάνειας, αμεροληψίας και αντικειμενικότητας), υπό

την προϋπόθεση ότι το όνομα του αναπληρωτή κοινοποιήθηκε, τουλάχιστον μια εβδομάδα πριν από τη συγκεκριμένη συνεδρίαση, στον πρόεδρο της επιτροπής. Το νέο άρθρο 12 του εν λόγω εσωτερικού κανονισμού προβλέπει ότι, σε περίπτωση που τακτικό μέλος δεν δύναται να παραστεί, αυτό αντικαθίσταται από ένα εκ των τριών αναπληρωματικών μελών που ορίζουν αντιστοίχως η διεύθυνση του Cedefop ή η επιτροπή προσωπικού του.

167 Ο προσφεύγων εφιστά επίσης την προσοχή στην τροποποίηση του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, η οποία επήλθε στις 14 Νοεμβρίου 2005. Ενώ, αρχικώς, το άρθρο αυτό προέβλεπε το ανασταλτικό αποτέλεσμα της διοικητικής ενστάσεως, στο εξής αυτό δεν ισχύει, εκτός αν ο διευθυντής του Cedefop λάβει αντίθετη απόφαση, κατόπιν προτάσεως της επιτροπής προσφυγών, και εφόσον υφίσταται κίνδυνος σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας σε βάρος του ασκούντος τη διοικητική ένσταση.

168 Τροποποιώντας με τον τρόπο αυτό τον εσωτερικό της κανονισμό, η επιτροπή προσφυγών προσέβαλε τα θεμελιώδη δικαιώματα και τα κεκτημένα δικαιώματα του προσωπικού, ειδικότερα, το δικαίωμα να ενημερώνεται για τον τρόπο λειτουργίας της επιτροπής αυτής, το δικαίωμα των μελών της επιτροπής να ολοκληρώνουν τη θητεία τους, προκειμένου να διασφαλίζεται η αμερόληπτη κρίση, η διαφάνεια, η αντικειμενικότητα και η ανεξαρτησία, καθώς και το δικαίωμα του προσωπικού να ελέγχει τις δραστηριότητες της επιτροπής προσφυγών.

169 Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι οι τροποποιήσεις που επήλθαν στις 14 Νοεμβρίου 2005 στον εσωτερικό κανονισμό της επιτροπής προσφυγών πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια «άτυπης» συνεδριάσεως αυτής, διότι η συνεδρίαση αυτή δεν είχε συγκληθεί τηρουμένης της προθεσμίας των δέκα εργάσιμων ημερών που προβλέπει το άρθρο 11 του εν λόγω κανονισμού.

170 Κατά το Cedefop, για τους ίδιους λόγους με αυτούς που προβάλλει σε σχέση με την απόφαση περί τροποποιήσεως της συνθέσεως της επιτροπής προσφυγών, το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2005 της εν λόγω επιτροπής περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού είναι απαράδεκτο.

171 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η τροποποίηση του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών επήλθε αμέσως μετά την απομάκρυνσή του και λίγες ημέρες πριν από την απόλυσή του, ώστε να στερηθεί αυτός των δικαιωμάτων του ως μέλους του προσωπικού του Cedefop. Έτσι, στο μέτρο που η απόφαση αυτή θίγει ευθέως και αμέσως τη νομική του κατάσταση, πρέπει να έχει τη δυνατότητα να την προσβάλει.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

172 Κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, και του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση του παραδεκτού κάθε προσφυγής που ασκείται από υπαλλήλους κατά του οργάνου στο οποίο υπάγονται (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουλίου 1993, Τ-20/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-799, σκέψη 39, και της 6ης Ιουνίου 1996, Τ-391/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. I-A-269 και II-787, σκέψη 34· διάταξη του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 2006, Τ-4/05, Strack κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-2-83 και II-A-2-361, σκέψη 35). Όμως, αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής ακυρώσεως εκείνα μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν ευθέως και αμέσως τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, τροποποιώντας, εμφανώς, τη νομική του κατάσταση (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Οκτωβρίου 1995, Τ-562/93, Obst κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. I-A-247 και II-737, σκέψη 23, και Baiwir κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 34· διάταξη Strack κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 35).

173 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση της επιτροπής προσφυγών περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού, ειδικότερα του άρθρου της 12, δεν δύναται να θίξει, κατά τρόπο επαρκή, ευθέως και αμέσως

τα συμφέροντα του προσφεύγοντος τροποποιώντας, εμφανώς, τη νομική του κατάσταση, εφόσον ο ενδιαφερόμενος δεν αντλεί κανένα συγκεκριμένο δικαίωμα από τις οικείες διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού της επιτροπής προσφυγών που έχει αποτελέσει αντικείμενο τροποποιήσεων.

174 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, οι υπάλληλοι δεν έχουν την αρμοδιότητα να ενεργούν προς το συμφέρον του νόμου ή των θεσμικών οργάνων και μπορούν, προς στήριξη της προσφυγής τους, να επικαλούνται μόνον τις αιτιάσεις που τους αφορούν προσωπικώς (απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιουνίου 1983, 85/82, Schloh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 2105, σκέψη 14· απόφαση Sebastiani κατά Κοινοβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 24· διάταξη Strack κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 37· διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 14ης Ιουνίου 2006, F-34/05, Lebedef κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2006, σ. I-A-1-33 και II-A-1-105, σκέψη 21).

175 Όμως, εν προκειμένω, ο προσφεύγων επικαλείται την ιδιότητα του υπαλλήλου για να απαιτήσει την τήρηση των διατάξεων σχετικά με τη λειτουργία της επιτροπής προσφυγών ή να ισχυριστεί ότι αυτή ενήργησε κατά τρόπο καταχρηστικό και αυθαίρετο.

176 Συνεπώς, η προσφυγή, καθόσον βάλλει κατά της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 14ης Νοεμβρίου 2005, περί τροποποιήσεως του εσωτερικού της κανονισμού, πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

7. *Επί της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006 επί της διοικητικής ενστάσεως της κας C.*

Επιχειρήματα των διαδίκων

177 Το Cedefop υποστηρίζει ότι το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών της 9ης Μαρτίου 2006, με την οποία έγινε δεκτή η διοικητική ένσταση της κας C., είναι απαράδεκτο στο μέτρο που δεν αφορά ατομικώς

τον προσφεύγοντα και δεν τον επηρεάζει άμεσα. Η ευκαιρία είχε δοθεί στον προσφεύγοντα να εμφανιστεί ενώπιον της επιτροπής και να διατυπώσει την άποψή του, αλλά εκείνος με διάφορα διαδικαστικά προσχήματα το απέφυγε. Αν και τελικώς τα αιτήματα που είχε διατυπώσει προκειμένου να εμφανιστεί και να αναπτύξει προφορικώς τις απόψεις του έγιναν δεκτά, ο προσφεύγων επέλεξε εντούτοις να μην εμφανιστεί ενώπιον της επιτροπής προσφυγών.

178 Ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος σύμφωνα με τον οποίο δεν είχε τη δυνατότητα να παραστεί και να αναπτύξει τις απόψεις του στο πλαίσιο της υποθέσεως της κας C., εφόσον δεν είχε λάβει γνώση του κειμένου της διοικητικής ενστάσεως, είναι ανακριβής. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι δεν γνώριζε πλήρως το περιεχόμενο της διοικητικής αυτής ενστάσεως, ο ίδιος είχε δεχθεί ότι άκουσε να λένε ότι η εν λόγω διοικητική ένσταση περιείχε «δυσφημιστική επίθεση» κατ' αυτού. Επομένως, ήταν σε θέση να γνωρίζει ότι έπρεπε να εμφανιστεί στη συνεδρίαση που διοργανώθηκε στο πλαίσιο της εξετάσεως της διοικητικής ενστάσεώς του και να αναπτύξει την άποψή του.

179 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, στην πράξη, έλαβε γνώση του περιεχομένου της διοικητικής ενστάσεως της κας C. μόλις στις 6 Ιουνίου 2006, αφού ο δικηγόρος του ζήτησε την κοινοποίησή της. Μερικές ημέρες προηγουμένως, στις 25 Μαΐου 2006, η επιτροπή προσφυγών, ομοίως κατόπιν αιτήματος του δικηγόρου του, του κοινοποίησε αντίγραφο της αποφάσεως επί της διοικητικής ενστάσεως στην υπόθεση της κας C.

180 Συνεπώς ο προσφεύγων δεν μπορούσε να προασπίσει τα δικαιώματά του ενώπιον της επιτροπής προσφυγών, δεδομένου ότι αυτή αρνήθηκε σκοπίμως να του διαβιβάσει αντίγραφο της διοικητικής ενστάσεως της κας C., και να μεταθέσει την προβλεπομένη ενώπιόν της ακρόαση στο πλαίσιο της εν λόγω ενστάσεως.

181 Ο προσφεύγων αιτιάται επίσης την επιτροπή προσφυγών ότι δεν έκρινε σκόπιμο να ακούσει την άποψη του πρώην διευθυντή του Cedefop, του οποίου εντούτοις μια απόφαση είχε αμφισβητηθεί, ούτε κανενός άλλου εκ των υπαλλήλων

που η κα C. είχε συκοφαντήσει με τη διοικητική ένστασή της. Η απόφαση της επιτροπής προσφυγών στην υπόθεση της κας C. αποτελεί τον μόνο λόγο απορρίψεως της δικής του ενστάσεως, της 28ης Φεβρουαρίου 2006. Στο μέτρο που η απόφαση αυτή περιέχει συκοφαντικές και ψευδείς δηλώσεις σε βάρος του, τον αφορά άμεσα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης

182 Ως προς το παραδεκτό της προσφυγής, καθόσον αυτή βάλλει κατά της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών, της 9ης Μαρτίου 2006, με την οποία έγινε δεκτή η διοικητική ένσταση της κας C., από τη δικογραφία προκύπτει ότι της εν λόγω προσφυγής δεν προηγήθηκε, όπως προβλέπει το άρθρο 91, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της εν λόγω αποφάσεως, της οποίας αντίγραφο απεστάλη στον προσφεύγοντα, κατόπιν αιτήματος του δικηγόρου του, στις 25 Μαΐου 2006.

183 Συνεπώς, η προσφυγή, καθόσον βάλλει κατά της αποφάσεως της επιτροπής προσφυγών, της 9ης Μαρτίου 2006, με την οποία έγινε δεκτή η διοικητική ένσταση της κας C., πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

184 Δυνάμει του άρθρου 122 του Κανονισμού Διαδικασίας, οι διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου του δευτέρου τίτλου του εν λόγω κανονισμού, σχετικά με τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες, εφαρμόζονται μόνον επί των εισαγομένων ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης υποθέσεων και τούτο από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του εν λόγω κανονισμού, ήτοι από την 1η Νοεμβρίου 2007.

Επί των εκκρεμών ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης πριν από την ανωτέρω ημερομηνία υποθέσεων εξακολουθούν να εφαρμόζονται mutatis mutandis οι συναφείς επί του θέματος διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

185 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει έκαστος διάδικος να φέρει τα έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Van Raepenbusch Boruta Kanninen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Απριλίου 2007.

Η Γραμματέας
W. Hakenberg

Ο Πρόεδρος
S. Van Raepenbusch